

DEVRİMCİ YOL

SAYI: 25

22 ARALIK 1978

500 KURUŞ

● BİREYSEL TERÖRİZM
ŞARLATANLIKLARI ÜZE-
RİNE

● AEP İZLEYİCİLERİ CEP-
HESİNDEKİ SON GELİŞME-
LER ÜZERİNE

● EVRİM ve DEVRİM AŞA-
MALARI KONUSUNDAKİ
DEVRİMCİ TESPİTLERE YÖ-
NELEN ELEŞTİRİLER

● DEV-GENÇ Genel Başka-
nı Yasin Ketenoğlu: "Demok-
ratik Platform görevini yapa-
madı" dedi.

● IMF darboğazındaki PERU

● Bir Faşistin, örgütlenmele-
ri hakkında tuttuğu notlar...

● TMMOB'ye bağlı mühen-
dis ve mimar odaları kongrele-
ri yaklaşırken devrimci mühen-
dis ve mimarlar görev başına.

**Yeni devalüasyonlara, yeni zamlara karşı
YENİ BASKI YASALARINA KARŞI**
23/24 Aralık'ta 13 ilde

MİTİNGLER

ÜSTAV

'Demokratik platform görevini yapamadı.'

○ Bilindiği gibi sizin de katıldığınız Demokratik Platform ilk toplantısında yeni baskı yasalarına karşı mücadele kararı almıştı. Platform, sonraki toplantılarda ne gibi kararlar aldı?

● Evet, belirttiğiniz gibi platform ilk toplantısında yeni baskı yasalarına karşı mücadele kararı almış ve eylem önerilerini görüşmeyi kararlaştırmıştı. Sonraki toplantılarda ülke çapında miting ve salon toplantıları önerileri görüşüldü. Biz platformca bu eylemlerin gerçekleştirilebilmesi için etkin bir çaba sarfettik. Fakat özellikle DİSK'ın yöneticilerinin eylemler konusunda takındığı olumsuz tavır, platformu eylemsizliğe itti. Ve platform, yığınları oyala gibi bir konuma sürüklendi. Bu nedenle ilk toplantıda alınan mücadele kararı da tüm çabalarımıza karşın, bir iyi niyet gösterisinden öteye geçemedi.

○ "DP", yeni baskı yasalarına karşı eylem kararına ne sebeple uygulamaya geçirememiştir?

● Platformun nasıl eylemsizliğe itildiğini anlatmak için toplantıdaki tartışmaları burada kısaca özetlemek gerekiyor. İlk toplantıda DİSK yöneticileri ve diğer bazı örgütler yaygın mitingler yapılması konusundaki önerimizle ısrarla karşı çıkarak, "yeni baskı yasalarına karşı" mücadeleyi üç-beş kapalı salon toplantısı ve Ankara'da düzenlenecek bir mitingle sınırlamaya çalıştılar. DİSK'ın eylemleri sınırlı tutma çabası karşısında, bazı örgütler ise önceleri yaygın eylem önerilerine katıldıkları halde, sonra susmayı tercih ettiler. Oysa yeni baskı yasaları CHP grubunda görüşülmekteydi. Kısa zamanda etkin eylemlerle kamuoyu oluşturma zorunluluğu ortadaydı. Gecikme ve oyalama mücadeleye zarar veriyordu. Bu nedenle biz DİSK yöneticilerinin eylemleri geciktirme ve sınırlama önerilerine ısrarla karşı çıkarak platformu zorladık. Bu defa DİSK yöneticileri, "nerede eylem yapacağımız sorunu önemli değil; önemli olan mitingleri nasıl yapacağımızdır, buna karar verirse mesele yok" deyince tartışma başka bir noktaya kaydı. Bu noktadan sonra ise DİSK yöneticileri eylemlerde siyasi pankartların açılmasına ve özgül siyasi sloganların atılmasına karşı çıktı. TÜM-DER, TÜTED, DEV-GÖR, İGD, İKD gibi bazı örgütler DİSK yöneticilerinin bu önerisini ya desteklediler, ya da öneri üzerine genel geçer laflar ettiler. Diğer bazı örgütler ve bu arada biz de bu sınırla-

maya karşı çıktık.

Ve tartışmalar bu sorunda düğümlenip kaldı. Son toplantı 10 günden fazla bir aradan sonra yapılabildi. Bu toplantıda da DİSK Yönetiminin eski önerilerinde ısrarlı oldukları görüldü. Tartışmalar sırasında bu şekilde iki farklı görüş belirdi. DİSK Yönetiminin savunduğu siyasi pankart ve özgül siyasi sloganların yasaklanması görüşüne karşılık, bizim de savunduğumuz diğer görüş, toplantıya katılan örgütlerin büyük çoğunluğuna benimsendi. Bu şekilde, "DP" a katılan örgütlerin büyük çoğunluğu siyasi pankart ve sloganların yasaklanmaması, ama ortak sloganlar tespit edilerek ağırlıklı olarak bu sloganların söylenmesi yönünde tavır koymasına rağmen, DİSK yöneticilerinin bu eğilime uymayı reddederek DP'nin bir nevi dağılmasına yol açması, bizim nedenini anlayamadığımız bir davranış olmuştur. Ve elbetteki böyle bir sonuç halkımızın ve işçi sınıfının yararına bir sonuç olmamıştır.

○ DİSK Yönetimi bu tutumunu hangi gerekçelere dayandırmıştır?

● Yukarıda belirttiğimiz gibi, böyle bir anlamsız ve olumsuz tutuma ısrar edilmesinin nedenini anlamak bizim için mümkün olmamıştır.

Yeni baskı yasalarına karşı ülke çapında bütün ileri güçlerin ortak eylemler düzenlemelerinin gerekli olduğu bir dönemde, kamuoyu DP'dan ciddi bir takım şeyler yapmasını bekliyordu ve bunda haklıydı. Bize göre, olumsuz tavırların sekte bir dayatmacılığa dönüştürülmesiyle yaratılan bu sonuç, hiçbir gerekçeyle açıklanamaz.

Bilindiği gibi platformun ilk toplantısından sonra Ecevit yaptığı açıklamada örgütümüzü kast ederek "şiddet eylemleri içinde yer alan örgütlerle" "demokrasiden yana olan kuruluşları" (ki özellikle DİSK kastediliyordu) birlikte kendilerine sunacakları önerileri kabul edemeyeceklerini belirtmiş ve DİSK'ın yalnız başına CHP'ye öneri getirmesini istemişti. Bu açıklamalarıyla platforma karşı olduğunu ortaya koymuştu. Platformun bilinen tartışmalarla dağılmasına yol açan nedenler arasında Ecevit'in bu tutumunun rolünün olup olmadığı da, bizim açımızdan açıklığa kavuşmuş bir şey değildir. En azından ben, bu aşamada bir yargıda bulunma durumunda değilim.

İşçiler, köylüler, gençler, görev başına !

Hükümetin hazırladığı yeni baskı yasalarına karşı çıkılması, ve halkın yeni baskı ve terör politikalarıyla sindirilmesi operasyonlarına karşı kararlı bir şekilde direnilmesi, bugünkü en önemli görevlerimizden bir tanesidir.

Eğer bu görev karşısında şu veya bu gerekçelerle çekingen davranılırsa, bilinmelidir ki; Ecevit Hükümeti anarşi ve terörü yok etme maskesi altında, gerici faşist güçlerin her isteğini yerine getirmek ve emekçi halklarımızı hergün artan bir sömürü ve yoksulluk altında yaşamaya razı etmek amacıyla, daha pek çok yeni baskı ve terör operasyonlarına girişecektir.

DİSK'ın çağrısıyla oluşan "Demokratik Platform" bu yeni baskı yasalarına karşı mücadele kararı almasına rağmen, üzerine düşen görevlerden hiç birisini yerine getirmeden dağılmıştır. Üstelik, uzun süre geniş halk kesimlerini, baskı yasalarına karşı direniş eylemleri örgütleyecekmiş gibi bir görüntü yaratarak, objektif olarak oyalanmasına yol açmış; bu yolla (niyetleri kendilerinde saklı kalmak kaydıyla) baskı yasalarına karşı gelişen muhalefeti pasifize etmek şeklinde bir rol oynamıştır. Bilinmelidir ki bilerek ya da bilmeyecek böylesi bir rolün üstlenilmesi, kaçınılmaz olarak emekçi halklarımızı karşı, egemen güçlerin çıkarlarına yardımcı olan bir davranışın benimsenmesi anlamına gelecektir.

Bu yüzden, sığ ve geçerciliği olmayan, gerçeklere ters düşen hesaplar, tereddütlü-kararsız davranışlar terkedilerek, faşizm karşı mücadele görevlerine samimiyetle sarılmaktan öteye hiçbir çıkar yolun bulunmadığı iyice anlaşılmalıdır.

**ECEVİT
HÜKÜMETİ
HALKA VE
DEVRİMCİLERE
KARŞI
EMPERYALİSTLERİN
BÜTÜN
İSTEKLERİNİ
YERİNE
GETİRİYOR...**

Ecevit Hükümetinin "anarşiye karşı tedbir" olarak kamuoyunda meşrulaştırmaya çalıştığı yeni baskı yasalarının, esas olarak sol içinde devrimcileri hedeflediği, Ecevit'in CHP il başkanlarının katıldığı seminerde yaptığı konuşmada açıkça çıkıyordu: "Bizim dışımızdaki solda demokrasiyi benimseyenler ve benimsemeyenler vardır. Demokrasiyi benimsemiş olanlar, bu yasaları değerlendirirken demokrasiyi benimsememiş olanların etkisinde kalmalarını isteriz. Bir bildiri yayımlanıyor. İmzalar arasına bakıyoruz, demokrasiyi benimsemiş olanlar yanında hergün maki-nalı tüfeği ile yakalanan örgütlerin de imzaları var". "Yasal önlemleri eleştirenlerin bir bölümünün, 'öyle bir yasa getir ki elinde silah olan sağcı yakalansın, ama elinde silah olan solcu yakalanmasın,' demek ister gibi bir tutum içinde olduğu"nu söyleyen Ecevit, buna olanak bulunmadığını belirtiyor ve her çeşit silahlı eyleme katılmış olanlara karşı önlem getirmeye çalıştıklarını bildiriyordu.

Böylece faşist saldırılara karşı haklı ve meşru savunma durumunda olan devrimciler faşist saldırganlarla aynı kefeyle kenar olarak cezalandırılmak isteniyor.

Egemen sınıfların çeşitli kesimleri ise, getirilmek istenen yeni baskı yasaları için yol gösteriyorlar. TİSK Genel Sekreteri Halit Narin: "Kolluk kuvvetlerinin hareketlerini ve mesuliyetlerini düzenlemeden, yetkilerini genişletmeden ve bunları politikadan ayırmadan anarşi ile mücadele güçsüz kalacaktır." diyerek dernek ve mesleki örgütlenmelerin siyasi faaliyetlerden menedilmesini istiyor. Egemen sınıflar getirilmek istenen güvenlik önlemlerini yeterli bulmayarak özel kolluk kuvvetleri kurulmasını ve bunun finansmanın karşılanmasını öneriyorlar. Türkiye Petrol Ürünleri İşverenleri Sendikası Genel Sekreteri Hilmi Direkçi benzin istasyonlarını "asayiş karakolu" olarak güvenlik kuruluşlarına tahsis etmeyi önerdiklerini" belirterek, "tüm masrafları, maaş ve diğer gereksinimleri tarafımızdan karşılanmak üzere on bin işçimizi de gü-

venlik kuruluşlarının emrine vermeye hazırım" diyor.

İstanbul Emniyet Müdürü H.Kozakçıoğlu ise "anarşik" olaylara karşı daha etkin mücadele edebilmek için, gözaltına alma süresinin uzatılmasını istiyor. Kontenjan senatörleri de, Cumhurbaşkanı ile yaptıkları toplantıda, AP-CHP işbirliğinin sağlanması için gayret gösterilmesini isterlerken, Zeyyat Baykara özellikle baskı yasa tasarılarının çıkmasında AP'nin yardımcı olması gerekliliğini belirtiyordu. Senاتور Adnan Başer Kafaoğlu da, egemen sınıflar adına, Cumhurbaşkanı'nın yetkilerinin artırılmasını, gerektiğinde parlamentoyu feshetme yetkisinin verilmesini talep ediyordu.

Ecevit hükümeti, kolluk kuvvetlerinin banka soygunlarının önlenmesinde etkisiz kalması sonucu kitlelerde devlet otoritesinin güçsüzlüğü düşüncesinin yaygınlaşmasını engellemek için bankaları jandarmaların (mavi berelilerin) koruması kararını alırken, bir süre sonra koruma için daha değişik kuvvetlerden yararlanma önerisini benimsedi. Çünkü jandarmanın halkla yakın temasının askeri disiplin yönünden mahzurları olacağı yönünde eleştiriler getirilmişti. Bankaların korunması için emekli assubay ve emniyet görevlilerinden yararlanılması daha uygun görüldü. Ayrıca İngiliz Polis Teşkilatı Scotland Yard'ın tecrübelerinden yararlanılarak teröristlere karşı özel polis ekipleri kurulduğu bildirilmektedir. Ayrıca Jandarma Teşkilatı sürekli güçlendirilmektedir. Meclis Bütçe Komisyonunda kabul edilen "Remo Planı" tasarsına göre, 1987 yılına kadar Jandarma Genel Komutanlığına 8 milyar 477 milyon lira, geleceğe yıllara çeşitlenecek biçimde, borçlanma ve taahütte bulunma yetkisi verilmektedir. Bundan böyle yurt dışından da peşin ya da borçlanma yoluyla silah araç ve gereç satın alınabilecektir.

Bütün bunlar olup biterken, baskı yasaları tasarılarını CHP grubundan sessiz sedasız geçmektedir. Bugün CHP içinde olan 12

Mart döneminin ünlü "demokratlar"ından bir kısmı şimdi CHP grubunda bu baskı yasalarının ateşli savunuculuğunu yapıyorlar; diğerleri ise "siyasi hayatları sona ermesin" diye bütün karşı çıkışlarına rağmen sonunda parti disiplinine uymak durumunda olduklarını söylüyorlar. Ve Türkiye işçi sınıfı, Türkiye emekçi halklar gerçek dostlarını ve düşmanlarını her geçen gün daha iyi tanıyor.

IMF EMREDER, ECEVİT YAPAR

Bugün çeşitli emperyalist ülke ve kuruluşlar, borç erteleme konusunda gösterdikleri "anlayışı" taze para verme konusunda da gösterme eğilimi içindedirler. Ancak bu eğilimlerin gerçekleşmesi, IMF'nin üçüncü dilim krediyi verme konusundaki "yeşil ışığına" bağlıdır. IMF ve hükümet ilişkileri bu açıdan özel bir önem taşımaktadır.

IMF, Hükümetin, Mart ayında Niyet Mektubu'nda vaat ettiklerine ilişkin uygulamalarını yetersiz ve başarısız görmekte. IMF, ayrıca Hükümetin Libya, Irak, İran, Romanya, SSCB ile kurduğu ikili ekonomik girişimleri uygun görmemekte, Hükümetin tüm dış ekonomik ilişkilerini kendi denetimi altına almak istemektedir. IMF birinci olarak, Niyet Mektubu'nda söz verilen, ancak yerine getirilemeyen ya da başarısız uygulanan tedbirlerin (devlet harcamalarının kısıtlanması, İktisadi Devlet Teşebbüslerinin ürünlerine zam, devallüasyon, ücretlerin ve maaşların kısıtlanması önerisinde dayatmakta, ikinci olarak ta geçmiş dönem uygulamalarında olarak ta geçmiş dönem uygulamalarında ortaya çıkan eksikliklerin bir daha tekeretmemesi için bu konuda uygulamalı garantisinin sağlanmasını talep etmektedir. CHP Hükümeti ise, IMF yetkililerinin tüm eleştirilerini kabul etmiş ve başarısızlıklarını kabul eden itiraflarda bulunmuştur: Bunun en açık kanıtları Maliye Bakanı Müezzinoğlu'nun IMF'ye yazdığı özür mektubu ile (11 Aralık Hürriyet),

Yeni devalüasyonlara ve zamlara karşı,

YENİ BASKI YASALARINA KARŞI

13 İLDE MİTING YAPILIYOR

Hükümetin gerici güçlerin çıkarları ve talepleri doğrultusunda sürdürdüğü gerici politikaları protesto etmek amacıyla Türkiye'nin dört bir tarafını kaplayan 13 ilde miting ve yürüyüşler düzenlenmiştir.

Hükümet, egemen güçlerin sorunlarını çözmek amacıyla, sürekli olarak yeni zamlara yol açan ve halkımızın çıkarlarına ters düşen bir ekonomi politikası yürütmektedir. Buna paralel olarak, halkın yükselen tepkilerini ve memnuniyetsizliklerini bastırma amacıyla yeni faşist baskı yasaları gündeme getirmiştir. AP'lilerle işbirliği yaparak bu yasaları meclisten geçirmeye çalışmaktadır.

Bütün devrimci-ilerici halk güçlerinin hükümetin bu gerici tutumlarına karşı çıkması ve sessiz kalmayarak eyleme geçmesi zorunlu bir görevdir. Devrimci güçler bu anlayışla ve bu amaçlar doğrultusunda harekete geçerek, daima emekçi halkın çıkarlarından yana olduklarını ortaya

koymalıdır. Devrimciler bu doğrultuda bütün güçlerini ortaya koyarak hükümetin halkın çıkarlarına ters düşen ve sadece gerici ve faşist güçlerin işine yarayacak olan bütün gerici eylemlerinin karşısına dikilecektir. İlk elde 13 ilde gerçekleştirilecek olan protesto eylemleri daha sonra en geniş ve yaygın boyutlarda örgütlendirilerek sürdürülecektir.

Hükümetin, kendi sağ ve gerici politikalarına karşı girişilecek olan eylemleri ve tepki gösterilerini, "sahte solcuların da, faşistler gibi bu hükümeti düşürmek için çalıştıkları" şeklinde çarpıtacağı bilinmelidir. Bu hükümetin düşmesi halinde yerine daha gerici bir hükümetin kurulacağı bahanesiyle, hükümetin gerici eylemlerine ve halkın çıkarlarına ters düşen eylemler yapılmasına ses çıkarılmaması tamamen yanlış bir tutumdur. Böyle bir düşünceyle hareket edildiği sürece Ecevit Hükümeti, nasıl olsa her yaptığımıza ses çıkarılamaz düşüncesiyle en gerici

kamuoyuna enflasyonu önlemekte yetersiz kaldıklarına dair yaptıkları açıklamalardır.

Bütün bunlara rağmen Ecevit Hükümeti IMF'nin direktiflerini oldukça ağır bulmakta ve "daha makul önlemler" ve anlayış(!) talep etmektedir. Hükümetin IMF'yi "Türkiye'nin somut koşullarını dikkate alma" konusundaki ikna çabaları sonuç vermemiş, görüşmeler sonucunda IMF'nin emekçi halklarımıza daha çok pahalılık, işsizlik, açlık getirecek olan direktifleri büyük ölçüde kabul edilmiştir. (Yalnız, IMF'nin % 40'a varan yeni bir devalüasyon talebi üzerine pazarlık yapılmış, ve bu konunun yeniden tartışılıp karara bağlanması Ocak ayına kalmıştır).

Bütün bu görüşmelerin ardından IMF heyetince önerilenlerin kabul edilmesiyle, üçüncü dilim kredinin Aralık ayı sonlarında serbest bıkırılması beklenmektedir. Öte yandan ticari borçları ertelemeyi kabul eden bankaların, "taze para" sağlanması (ki bunun 400 milyon dolar olması beklenmektedir) IMF'nin üçüncü dilim krediyi serbest bırakmasından sonra gerçekleşecektir.

Bütün bu gelişmeler sürecinde iki şey göze çarpmıştır. Hükümet bir yandan halkın aleyhine olan tüm bu uygulamaları halktan gizlemeye çalışırken (bu doğrultuda, IMF ile yapılan görüşmeleri son derece gizli tutarken); diğer yandan da emperyalist efendilerinin her istediğini yapar, emperyalistlerin ayaklarına kapanır hale gelmiştir. (Örneğin IMF sözcüsü hükümetin hesap ve uygulama garantisini vermesi için Ecevit'i Brüksel'e çağırması, Ecevit'te apar topar Brüksel'e gitmiştir).

IMF'nin bütün yasaklamalarına rağmen, ekonominin içinde bulunduğu kriz, Ecevit'i IMF'den bağımsız borç aramaya zorluyor ve hükümetin IMF ile görüşmelerin yanı sıra çeşitli ülke ve kuruluşlardan kredi bulma çabaları sürüyor. Ecevit'in Irak'a yaptığı gezide Irak'tan mal karşılığında 5 milyon ton petrol alması karara

bağlanıyor. Irak'a olan 98 milyon dolar borcun 60 milyon dolarının ihracatla ödenmesine karar veriliyor.

Ecevit'in Irak'a gittiği günlerde Merkez Bankası başkanı Aydınoğlu ile Maliye Bakanlığı Müsteşarı Güçsavaş ABD'ye çeşitli banka yetkilileriyle görüşmeye gidiyordu. Türkiye'nin 247 bankaya toplam 3 milyar 150 milyon dolara ulaşan kısa vadeli banka borçlarının ve DÇM'lerin orta ve uzun vadeli borçları haline dönüştürülmesi, ayrıca Türkiye'ye 500 milyon dolar kadar taze para sağlanması konularında görüşüleceği bildiriliyordu. ABD'den Ankara'ya telefonla verilen bilgiye göre (500 milyon dolarlık taze paranın 350 milyon dolarının garanti edildiği, borçların ertelenmesi programına da bankalardan % 90 oranında katılım sağlandığı belirtildi. (Ayrıca, son derece az oranlarda da olsa, bir takım yeni kredi olanakları da yaratılmaktadır. Örneğin Dünya Bankası küçük sanayinin kullanımı için 30.4 milyon dolarlık kredi açmayı kabul etmiştir).

Ecevit ise Irak gezisinin hemen ardından İskandinav ülkelerine gitti. Ve bu arada Brüksel'e uğrayıp IMF şeflerine hesap verdi.

BORÇ BATAĞINDAN "ÇIKIŞ"IN DİYETİ EMPERYALİZME KÖLELİK

Hükümet kredi olaralarını zorlamak amacıyla, NATO nezdinde de bazı girişimleri gündeme getirmektedir. NATO Savunma Planlama Komitesi toplantısına katılan Milli Savunma Bakanı Hasan Esat Işık, "eğer yardım sağlanmazsa topluluk dışı politika yürütürüz" şeklinde konuşurken, yardım yapılması doğrultusunda henüz hiç bir karar alınmadan, Türkiye'nin NATO içindeki AWACS'a (erken uyarı sistemi) katılması kararlaştırılıyordu. "Topluluk dışı politika yürütmek", "duvarların ötesine geçmek" biçimindeki sözlerin ne

23 ARALIK 1978 CUMARTESİ	
ANKARA tandogan 13 ⁰⁰	NİGDE derbent cad. 13 ⁰⁰
İSTANBUL beşiktaş 12 ⁰⁰	SAMSUN cumh. mey. 12 ⁰⁰
UŞAK dörtyol/sinekli 12 ⁰⁰	ANTALYA san.ok.önü 13 ⁰⁰
DENİZLİ Y.S.E önü 12 ⁰⁰	İZMİR basmane
KARS bulvar mey. 12 ⁰⁰	BALIKESİR
24 ARALIK 1978 PAZAR	
KARABÜK 12 ⁰⁰	13 ⁰⁰
ADANA yeni ist. mey. 12 ⁰⁰	TUNCELİ

eylemlere girişerek AP'nin dahi yapamayacağı işleri yapmaya yönelmektedir.

Hükümet adamlarının, faşistlerin oyununa geliyorlar, hükümetin düşürülmesi için çalışıyorlar, sahte solcular, vb. suçlamalarına asla prim verilmemelidir.

Emekçi halklarımızın çıkarları doğrultusunda kararlılıkla ileri atılmak gerekmektedir.

Bütün devrimci halk güçleri –
GÖREV BAŞINA!

Bütün işçiler-köylüler-gençler –
GÖREV BAŞINA!

denli blöf olduğu hükümetin emperyalist örgütlerle olan ilişkilerini AWACS örneğinde görüldüğü gibi daha da yoğunlaştırılma çabalarıyla iyice açığa çıkıyordu. Milli Savunma Bakanı AWACS ile ilgili olarak Konya'da üs kurulmasını, döviz için kapı kapı dolastıkları bir dönemde, başta katılma payı olarak 16 milyon dolar, daha sonra bakım için 500 milyon dolar harcanması koşullarını kabul ediyordu. Türkiye ağırlıklı olarak bölgedeki devrimci demokratik mücadelelerin erken bastırılmasında kullanılacak AWACS üslerinin kurulmasıyla birlikte, Ortadoğu'da emperyalizmin ileri karakolu olma doğrultusunda ilerliyordu.

HÜKÜMET EMPERYALİSTLERE VE ORTAKLARI YERLİ TEKELLERE VERMEK ÜZERE HALKIN EKMEĞİNE EL UZATIYOR

Hükümet ve yerli tekeller emperyalist sömürünün artırılabilmesi için görülmedik bir çaba göstermektedirler. Şimdi hepsi "dışa açılma" bağırış çağırışları arasında emekçi halkın sofrasındakileri, üstündekileri, evindekileri almaya hazırlanıyorlar.

Ekonominin dışa bağımlı yapısı sonucu dış ödemeler dengesi açığı 1. Plan döneminde 189 milyon dolar iken 3. Plan döneminde 2 milyar 712 milyon dolara ulaştı. Tekelci sermaye kesimleri bu açığın yol açtığı döviz darboğazının kısa dönemde dışarıdan kredi sağlamakla giderme çabalarından, kredi sağlamakta yaşanan güçlükleri de gözönünde bulundurarak, uzun dönemde "sanayinin yapısının, ihracat gelirlerini arttıracak biçimde değişmesi ile çözümlenmesini" vurguluyorlar. Dünya Bankası Başkanı Yardımcısı Chenerey'nin de Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferansında bir süre önce ileri sürdüğü bu görüş, hükümetçe, "ekonomik kurtuluş programı" biçiminde somutlaştırıldı. "Ekonomik kurtuluş programı"na göre, sanayici-

ler kendi dövizlerini kendileri yaratmak üzere dışa açılmak için teşvik edilecekler. Hükümetin getirdiği bu öneriler sermaye çevrelerinin istekleriyle bütünüyle çakışmaktadır. TİSK Genel Sekreteri Halit Narin "Türkiye Sanayii bugüne kadar hatalı bir yönde gelişmiş, içe dönük bir yapıya varmıştır. Oysa dışa dönük, ihtacata dönük bir sanayi olmalıdır. Devlet de ihracat yapmak isteyenleri ötekilerden ayrı tutmalı ve kolaylıklar sağlamalıdır." demektedir. (9 Aralık Milliyet). Kendi döviz sorunlarını çözmeye yönelik dış ihracata dönük bir sanayileşme içinde devletin desteğini istemektedirler. Zaten, devlet desteğini onlardan hiç esirgemiştir. 1978 Ekiminde tümü özel kesime ait 45 yatırım projesi teşvik belgesine bağlandı. Projelerin toplam maliyeti 5 milyar 177 milyon TL. Buna karşılık döviz gereksinimi 130.8 milyon dolar. Tekelci sermayeye devletçe verilen bu desteğin maliyeti ise, her zaman olduğu gibi emekçi halk yağlarının omuzlarına biniyor. "Kemerlerin sıkılması", fedakarlık yapılması halktan bekleniyor. Bu Ecevit Hükümetinin Ticaret Bakanı tarafından şöyle dile getiriliyor: "İhracatı arttırmak için halktan fedakarlık isteyeceğiz. Bazı sanayi ürünlerinin iç piyasada tüketilmeyerek dışarıya satılması konusunda demokratik bir diyalog (!) kurularak halktan bu malları daha sonra, daha rahat tüketebilmek için bir süre tüketmemesini isteyeceğiz" dedi. (10 Aralık, Günaydın). Ticaret Bakanı açıkça emekçi halkın yiyeceğine, içeceğine, giyeceğine, evinde kullanacağına ambargo koyuyor. Anlaşılan "Dışa açılma"nın bedeli halkın açlık ve sefaleti olacaktır.

(*) Sözü edilen bildiri, DİSK'in düzenlediği Demokratik Platforma katılan 30 demokratik kitle örgütünün 2 Aralıkta Ecevit'e gönderdiği mektuptur. Mektupta örgütlere yöneltilen hak-sız suçlamalar eleştirilerek "tasarıları savunurken kullandığınız yöntem daha da üzücüdür. Bugün sağ-sol çatışması yok, emekçi halkı yıldırıp, teslim almak isteyen faşist terör var" denilmekte, hükümet çıkarmaya çalıştığı önlemler paketini geri almaya ve gizli, açık faşist örgütler üzerine kararlılıkla gitmeye çağrılmaktadır.

M. Kemal Paşa

M. KEMAL PAŞA'DA ÜRETİCİ MİTINGİ YAPILDI

21 Ekim günü, Bursa Mustafa Kemal Paşa'da oligarşinin kırsal kesim üzerinde uyguladığı sömürü politikasını teşhir eden bir miting düzenlendi.

Bursa'da, M. Kemalpaşa'da ve çevre köylerde yaygın bir şekilde yapıldı.

Devrimciler miting öncesinde yoğun bir çalışma içine girdiler. Köy köy dolaşarak düşük taban fiyatlarını ve hayat pahalılığını protesto eden konuşmalar yapıldı. Her köyün somut sorunlarına göre bildiriler basılarak, geniş çapta dağıtıldı. Köy meydanlarında duvar gazeteleri asıldı. "Taban fiyatlarını ve hayat pahalılığını protesto mitingine katıl" yazılı afişler

CHP'nin çeşitli engellemelerine, yoğun şiddetli yağmurun köylerin ilçeyle ulaşımını aksatmasına ve miting günü de yağmurun devam etmesine rağmen binlerce kişi miting alanını doldurdu. Mitinge katılan binlerce kişi, "Tütünde sömürüye son", "üreten biziz, yöneten de biz olacağız", "Devrim için tek yol Devrimci Yol", "Bıçak kemiğe dayandı, üretici uyardı" sloganlarını haykırdı.

Menemen

Menemen'de, devrimciler, halkın faşizme karşı yürüttüğü mücadeleyi daha örgütlü bir biçimde sürdürmek amacıyla Halk-Der'i kurdular. Halk-Der, Türkiye gençliğinin merkezi kitle örgütü DEV-GENÇ'i destekliyor.

Edirne

Edirne'de süregelen faşist baskıların son bir örneği olarak Edirne YÖK-Der ve Edirne İşçi Gençlik Birliği valilik tarafından, sudan bahanelerle üçer ay kapatılmıştır. Gene valilik tarafından Trakya Dev-Genç'in adının bir ay içerisinde değiştirilmemesi halinde feshedileceği bir yazı ile bildirilmişti.

Faşist baskılara rağmen Edirne halkının mücadelesi Devrimci Yol'da yükseliyor.

Gaziantep

Devrimci Yol dergisine yönelen saldırılar, son günlerde daha da artmıştır. Devrimci Yol dergisinin 24. sayısını, Devrimci Gençlik dergisinin 19. sayısını ve "Bir Yanlışlıklar Bildirisi Üzerine" adlı Devrimci Gençlik'in teorik ekini Gaziantep'e götüren arkadaşlarımız yakalanmış, iki gün karakolda tutulduktan sonra mahkemece serbest bırakılmıştır.

Poliste arkadaşımıza saatlerce dayak atılarak, gerçek dışı ifadeler alınmak istenmiştir. Ayrıca el konulan dergiler de geri verilmiştir.

Bu ve bunun gibi hiçbir saldırı ve zorbalık Devrimci Yol'u ve Devrimci Gençlik'i susturamayacaktır.

Kütahya

Kütahya Öğretmen Lisesi öğrencileri, anti-demokratik yasaları ve Öğretmen Lisesi öğrencilerinin eğitim enstitülerine alınmada öncelik haklarının kaldırılmasını kinamak amacıyla 11-12 Aralık tarihlerinde açlık grevi ve derslere girmeyerek boykot yaptılar. Direniş, revizyonistlerin, oportünistlerin boykotu kırma çabalarına rağmen başarıyla sürdürüldü.

Karasu

Kurulduğu günden beri faşistlerin çeşitli saldırılarına hedef olmuş, bu saldırıların haktan aldığı destekle püskürtmüştü, oportünizm-revizyonizme karşı kararlı bir ideolojik mücadele vermiş, halkın mücadelesine doğru bir biçimde önderlik etmiş olan, bu yüzden de giderek güçlenen, Karasu'lu devrimcilerin örgütü, Karasu Dev-Genç, ilk olağan genel kurulunda oy birliği ile DEV-GENÇ'e katılma kararı almıştır.

Fındıklı

23 Kasım günü Rize'nin Fındıklı ilçesinde, ilçeye dışarıdan gelmiş olan faşistler, "Hamalın Dramı" adlı tiyatro oyununu sergilemek istediler. Ancak halkın tepkisiyle karşılaştılar. Halkın tepkisi karşısında bazı faşist polislerin ateş açması üzerine ilçede olayları protesto eden bir gösteri yapıldı. Tüm faşistler ilçeden kovuldular. Bu olay sırasında gözaltına alınanlar da serbest bırakılmaları için yapılan gösteriler sonunda serbest bırakıldılar.

Kilis

Gaziantep Kilis'te, faşistler halkın mücadelesini engellemeye yönelik saldırılarını Kasım ayı içinde de sürdürdüler. Halkın gidip geldiği iki kahvehaneye yaptıkları saldırılarda altı yurtsever yaralandı.

Kilis halkının can düşmanlarından bir faşistin ölmesinden sonra ise iyice çileden çıkan faşistler, Kilis Lisesi'nin yurtsever müdürünü hunharca katlettiler.

Yurtsever, demokrat Lise Müdürüne sahip çıkan Kilis halkı binlerce kişinin katıldığı bir cenaze töreninde faşist saldırıları lanetledi.

Hiçbir saldırı ve katliam Kilis halkını faşizme karşı aktif direnişinden vazgeçiremeyecektir.

Samsun 50. Yıl Lisesi

SAMSUN 50. YIL LİSESİ'NDE DİRENİŞ SÜRÜYOR

Bizler halen Samsun kapalı cezaevinden tutuklu bulunan, Samsun 50. Yıl Lisesi'nden 7 devrimci öğrenciyiz.

Bizler, 50. Yıl Lisesi idaresinin, ilerici, devrimci öğrenciler üzerindeki baskı ve tenkil politikasını protesto etmek, geçersiz sebeplerle okuldan atılmamızı önlemek ve öğrenimize de-

CHP HÜKÜMETİNİN ASAYİŞ PROGRAMI :

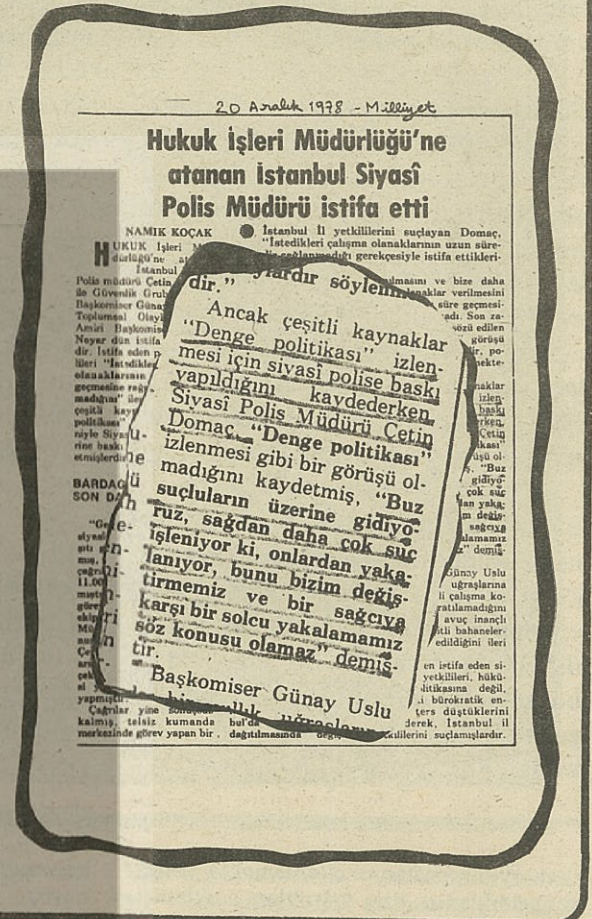
'Her sağcıya karşı bir solcu'

19 Aralıkta İstanbul Siyasi Şube Müdürü ve Güvenlik ve Toplumsal Olaylar Grupları Amirleri, 2 Başkomiser, "denge" politikası izlemeleri doğrultusunda kendilerine baskı yapıldığını açıklayarak istifa etmişlerdir. Siyasi Şube Müdürü istifa ederken şunları söylemiştir:

"Biz suçluların üzerine gidiyoruz, sağdan daha çok suç işleniyor ki, onlardan yakalanıyor, bunu bizim değiştirmemiz ve bir sağcıya karşı bir solcu yakalamamız söz konusu olamaz." (Milliyet, 20.12.1978, s. 9).

İstifa eden Siyasi Şube Müdürünün açıklamalarında da görüldüğü gibi, Hükümet yakalanan her faşist saldırganı karşılık, ne olursa olsun (ister "suçlu", ister suçsuz olsun!) bir devrimcinin, yurtseverin yakalanmasını şart koşuyor. Bu ise "denge" ve "tarafsızlık" politikası olarak mesrulaştırılmaya çalışılıyor. Hükümetin, "sağ-sol çatışması"ni önlemeyi(!) amaçlayan bu "tarafsızlık" politikası şimdiki İstanbul Emniyet Müdürü Hayri Kozakçıoğlu tarafından titizlikle hayata geçirilmektedir. Ki bu zat, Erzurum'u vali olduğu dönemde faşistlere teslim etmiş ve bu başarısından(!) dolayı CHP Hükümeti tarafından ödüllendirilerek İstanbul'a Emniyet Müdürü olarak atanmıştır. Bugünlerde de Hükümete, zanlıların göz altına alınma süresinin üç katına çıkarılması önerisinde bulunmuştur. İşte İstanbul'un bu "tarafsız" Emniyet Müdürünün emriyle, geçenlerde, "İstanbul'daki son terör eylemlerinin sorumluları" olarak ilan edilen bir çok kişinin fotoğrafları, "görülükleri yerde vurulacaklar" açıklamasıyla basına dağıtılmıştır. Daha sonra bu kişilerin bazılarını, bir-iki yıldır devlet memuru olduklarını belirterek, İstanbul'a yüzlerce kilometre uzakta teslim olmuşlardır.

Bütün bu acıklı-güldürü örnekleri bile, Hükümetin, faşist terör ve katliamları ve bunlara karşı devrimci halk güçlerinin direnişlerini "anarşik olaylar", "sağ-sol çatışması", "bireysel terör" gibi demagogilerle çarpıtma politikasını, faşist terörü kamuoyundan gizleme amacıyla ortaya koyduğunu göstermeye yetmektedir.

Zengen

Bizler, Konya-Ereğli'sine bağlı Zengen kasabasının Devrimci Yol taraftarlarıyız. Kısa bir süre önce mücadelemizi daha örgütlü bir biçimde sürdürebilmek amacıyla Zengen Halk Kültür Dayanışma Derneği'ni kurduk. Dernek binamızı halkın yardımlarıyla kendimiz yaptık.

Kasabamızda halkın en önemli sorununun toprak sorunu olduğu tespitinden hareket ederek, halkın geniş desteğini alarak devrimci bir siyasi program doğrultusunda mücadelemizi sürdürüyoruz.

Zengen'den bir grup devrimci

Patnos

Ülke çapında sürdürdükleri saldırılara paralel olarak faşistler, Patnos'ta da kendi politikalarına hizmet edecek olaylar çıkarmak istediler. TÖB-DER Patnos şubesi ve PAK-DER'in camlarını kıran faşistler halktan hak ettikleri cinsten cevap aldılar.

vam etmek, öğrenim özgürlüğümüz ve can güvenliğimizin sağlanmasını istemek gibi sebeplerle 8 Aralık günü okulda ölüm orucuna başladık ve derslere girmedik. Okul idaresine amacımızın öğrenimi engellemek olmadığını, yalnızca isteklerimizi vali ve Milli Eğitim Müdürlüğüne bildirmek istediğimizi söyledik. Ama bizi okuldan atmak için bahane arayan okul idaresi, bizi okulu işgal etmiş gibi göstererek polis çağırması, Polislere ismimizi vererek bizi karakola göndermiştir.

Bizler 7 devrimci öğrenci tutuklandıktan sonra hapisanede de orucumuzu sürdürüyoruz ve isteklerimiz yerine getirilene kadar sürdüreceğiz.

İsteklerimiz şunlardır:
1. Okul idaresi taraflı tutumundan vazgeçmelidir.
2. Öğrenim özgürlüğümüz ve can güvenliğimiz sağlanmalıdır.
3. Bizler hapisaneden çıkarılmalı ve öğrenim hakkımız tanınmalıdır.
4. Okul idaresi kamuoyuna bu konuda açıklama yapmalıdır.

Bu isteklerimizi bundan önce Valiliğe ve Milli Eğitim Müdürlüğüne bildirmiştik. Ama ilgilenilmemiştir.

Samsun Kapalı Cezaevinden tutuklu 7 devrimci öğrenci

Pazar

Rize'nin Pazar ilçesinde varlıklarını giderek yitiren faşistler, ilçe dışından derledikleri çapulcularını getirerek, olay çıkarmak planlarında da başarılı olmuşlardır.

Son olarak MHP'li faşist Yaşar Okuyan'ın Pazar'a gelişini halkın büyük tepkisine yol açmış, geniş kitle gösterileri ile protesto edilmiştir.

duyuru

Bütün Devrimci Yol taraftarları, bölgelerindeki mücadele haberlerini ve devrim şehitlerimize hakkındaki bilgileri, resimleri, aksatmadan göndermelidirler!

BEŞTEPE'DE FAŞİSTLERE YER YOK !

Ankara'nın Beştepe Mahallesi faşistlerin uzun zamandan beri sürdürdükleri saldırılara rağmen faşistleştirilmemiş, halkın faşizme karşı aktif direnişinin güçlü olduğu bir semttir.

Bölgeyi denetim altına almak isteyen faşistler, bölgede bulunan eski Malatya Yurduna yerleşmiş, oligarşinin resmi güçlerinin de desteğiyle halka ve devrimcilere yönelik saldırılarını sürdürmüşlerdir. Bölgedeki varlıklarını güçlendirmek amacıyla faşistler, mahalledeki bazı gericilerin ve gerçek kimliklerini bilmeyen halktan kişilerin evlerini kiralayarak yerleşmişlerdir.

Devrimciler, Beştepe halkına faşistlerin mahalleye ilişkin karanlık emellerini, siyasi gerçekleri açıklayan geniş bir kitle çalışması içine girdiler. İmza kampanyası açmak, duvar gazeteleri asmak, duvarlara faşist saldırıları açıklayan sloganlar yazmak gibi çeşitli çalışmaları başlattılar.

Kitlelerin geniş desteğini kazanan devrimciler, faşistlerin her saldırısını püskürttüler.

Halkın dini inançlarını istismar etmeyi çıkar yol olarak seçen faşistler, halkı devrimcilere karşı kışkırtmaya çabaladılar. Nitekim 24 Kasım Cuma günü camiden çıktıktan sonra "Komünistler camiye saldırdılar" yalanıyla saldırıya geçtiler. Yoldan geçen kadın erkek, genç yaşlı demeden herkeşe saldırdılar. Fakat karşılarında faşist saldırılara karşı gerekli savunma tedbirlerini almış, devrimcilerin önderliğindeki Beştepe halkını buldular. Yaşlısı, genci, kadını, erkeği, tüm Beştepe halkı dişe diş mücadeleye girdi, faşistlerin hain saldırısını püskürttü. Faşist saldırganlar çareyi kaçmaktaki buldular. Polis ise saldırgan faşistler yerine kendini savunan Beştepe halkını engellemeye, gözaltına almaya kalkıştı.

Olayı protesto eden Beştepe halkı

topluca Valiliğe gitmek için bir belediye otobüsüne bindi. Polis bu sefer de otobüsü durdurarak, tehditle bu eylemi engellemeye kalkıştı. Ancak halkın direnişi karşısında engel olmadı. Beştepe halkı protestolarını Valilik önünde de sürdürdü.

Bundan sonraki günlerde de faşistler zaman zaman yeltendikleri saldırıların her seferinde karşılarında halkın, kafalarına balyoz gibi inen direnişini buldular.

Beştepe halkı, devrimcilerin önderliğindeki mücadelesini "Beştepe faşistlere yar olmayacak", "Faşist Malatya Yurdu Kapatılsın", "Faşist Teröre Karşı Savaşalım", "Halka Kalkan Eller Kırılır", "Beştepe'de Faşistlere Yer Yok" sloganları ile sürdürüyor.

Yaşasın Beştepe halkının devrimci direnişi.

'Her işyerine kreş' kampanyası başarıyla sürüyor

Devrimci Kadın Dernekleri Federasyonu üyesi Ankara Kadınlar Derneği, sömürüye, zulme ve faşizme karşı yürüttüğü mücadelenin bir parçası olarak "Her İşyerine Kreş" kampanyasını yoğun bir şekilde sürdürüyor.

19 Aralık günü Milli Eğitim Bakanlığı'nda çalışan AKD üyesi Devrimci Memurlar, işyerlerindeki kreş sorunlarının bir an önce çözülmesini talep ederek sabah işlerine çocuklarını da alıp geldiler. Erkek memurlar da çocuklarını işyerlerine getirerek kadın memurların eylemini desteklediler.

Daha sonra AKD başkanı başına şu açıklamayı yaptı:

"1979 Çocuk Yılı öncesinde kadın-erkek tüm çalışanlar ve çocukları yine büyük sorunlarla karşı karşıyadır.

Çocuklarımız daha doğumdan itibaren düzenin tüm bozukluklarından nasiplerini almakta, eğitime en fazla gereksinim duydukları dönemde, annelerinin çalışmak zorunda olmalarından dolayı, çocuk eğitim ve bakımından hiç anlamayan bakıcıların, yaşlı akrabaların, komşuların ya da son derece pahalı özel kreşlerdeki yetersiz bakıcıların ellerine bırakılmaktadır.

Geleceğin umudu çocuklarımız ehliyetlessiz ellerde bozuk ruh ve beden sağlığı içinde büyümeye çalışırken, çocuklarının gözleri önünde her geçen gün daha fazla eridiğini gören anne ve babaların acılarına gitgide büyümektedir.

Aynı sorunlarla Milli Eğitim Bakanlığı çalışanları da karşı karşıyadır. Bakanlık yetkilileri ülke genelinde okul öncesi eğitim sorununun çözümü bir yana, bakanlık binası içinde bakacak kimse bulunmadığı

için anne ve babalarıyla birlikte gelen masalar üstünde uyuyan, yetkililerin ayakları altında dolaşan çocukları görmezlikten gelmektedirler.

Milli Eğitim Bakanlığı'nda çalışan kadın memurların 0-2 yaş arasında 113, 2-6 yaş arasında 111, erkek çalışanların 0-2 yaş arasında 168, 2-6 yaş arasında 228 olmak üzere toplam 620 çocuğu bulunmaktadır.

Yani 620 çocuk bugün büyük bir ilgisizlik ve sorumsuzluk sonucu kendi hallerine terk edilmişlerdir.

Tüm kadın-erkek çalışanlar ve çocukları sorunlarına acil çözüm beklerken yetkililer ülkemiz şartlarında kağıt üzerinde kalmaya mahkum büyük ve geniş kapsamlı projelerle uğraşmaktadırlar. Bakanlık çalışanları bu projenin gerçekleştirilmesi yanında bakanlık içinde kreş-yuva açılarak ilk adımın atılmasını istemektedirler.

Derneğimiz yetkilileri ve memurların kreş-yuva talebini ilgili müsteşar ve Sağlık Genel Müdürlüğü'ne defalarca ilemişlerdir. Bakanlık içinde kreş için uygun bir yer bulunmasına rağmen yine çözüm bulunmamıştır.

Milli Eğitim Bakanlığı yetkilileri memurların daha sağlıklı bir ortamda çalışmasını istiyorlarsa sorunların çözümü yolunda bir adım atılmalı ve derhal kreş açılmalıdır.

AKD olarak kreş sorununun çözümü doğrultusunda mücadelemizi bütün işyerlerine, devlet dairelerine yaymaya çalışıyoruz. Çocuklarımıza aydınlık yarınlara değil, sömürü ve kölelik getiren zulüm düzenine karşı devrimci mücadelemiz emekçi halklarımızın kurtuluşuna dek sürecek tir."

BALGAT'TA FAŞİST YUVALAR DAĞITILDI

Uzun süreden beri faşistlere karşı yürüttükleri dişe diş mücadele sonunda faşist mikrop yuvalarını dağıtan Balgat'lı devrimciler, Balgat Ülkü Derneği'nin önünde.

Geçen sayıda verdiğimiz bir haberde Ankara'nın Balgat bölgesinde faşistlerin halkın mücadelesi sonunda bölgenin küçük bir kesiminde sıkıştıklarını yazmıştık. O zamandan bu yana Balgat halkı, devrimcilerin önderliğinde yeni yeni mevziler kazandı. Faşistler dişe diş bir mücadele sonunda Balgat'tan sürülüp atıldılar.

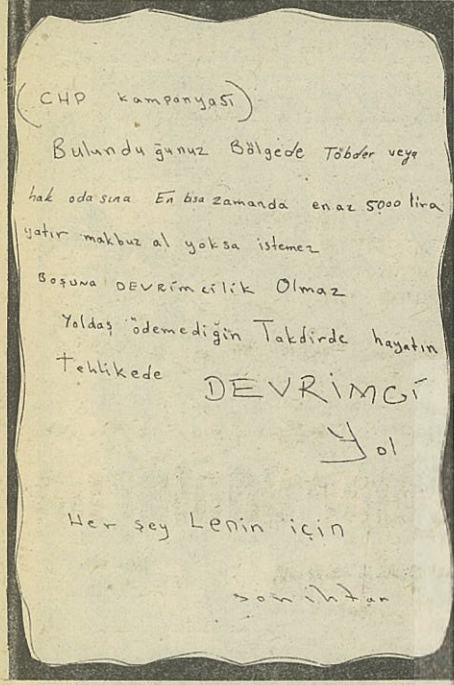
15 Aralık günü faşistler, okullarına giden öğrencilere ateş açtılar. Bir arkadaşımız yaralandı. Halkın kararlı mücadelesiyle giderek gerileyen faşistler, bununla da yetinmeyerek, can havliyle gece, bir arkadaşımızı daha puslu kurarak ağır yaraladılar.

Ertesi gün, polisin tüm engellemelerine rağmen anladıkları cinsten bir cevabı hakeden faşistlerin Balgat'taki varlığına tümüyle son verildi. Faşistler, Trafik Hastanesinin arkasındaki Kızılrnak Mahallesi'ne kendilerini zor attılar. Kızılrnak Mahallesi'ne sığınan faşistler, Çukurambar Mahallesi'ne saldırarak sarkmak için teşebbüsüne bulundularsa da Çukurambar Mahallesi halkının direnişi ile karşılaşarak geri püskürtüldüler.

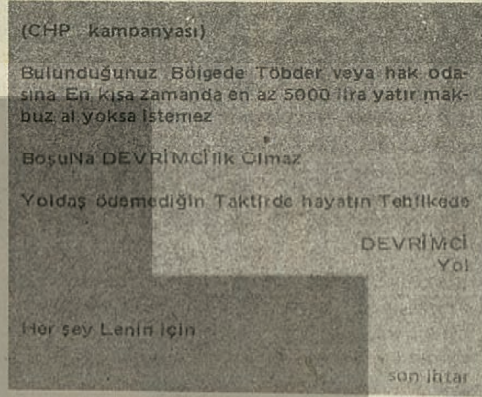
Bütün bunlar olurken, Balgat ve Çukurambar'da halk devrimcilerin önderliğinde faşistlerle kıyasıya mücadele ederken faşistlerin hiçbir varlıklarının bulunmadığı Balgat İşçi Bloklarında ise ibret verici bazı olaylar sürüyordu. Faşistlerle mücadele yerine birbirlerini yemeyi tercih eden, verilen anti-faşist mücadelenin dışında İGD ve HK taraftarları çatışmakla meşgul oldiler.

BİR BELGE

Bu düzenin patronları, gerici güçler ve onların uşaklığını yapan faşistler, bu acımasız sömürü düzenini ayakta tutabilmek,

yoksul halkı iyice sindirmek için baskılarını daha da arttırır, her gün yeni yeni cinayetler ve katliamlar düzenleyerek halkı canından bezdirip, korkutmak, pahalılığa, yokluğa, sömürüye, her sıkıntıya ses çıkaramaz hale getirmek isterlerken her türlü sahtekarlığa da başvuruyorlar. Aşağıda bunun bir örneğini, Karaman'da faşistlerin, devrimcilerin gönderdiği sanısını vermek amacıyla Devrimci Yol ve DEV-GENÇ imzasıyla halktan kişilere gönderdikleri, haraç isteyen mektuplarından birini yayımlıyoruz.

Bir faşistin örgütlenmeleri hakkında tuttuğu notlardan...

Trabzon'daki bir Devrimci Yol taraftarı, bir faşistten elde ettiği bazı notları dergimize göndermiştir. Bu notlar içinde önemli bulduğumuz bazı noktalardan derlediğimiz bir yazıyı aşağıda yayımlıyoruz.

MHP ile ÜOD içiçe tek bir yapıyı oluşturur. Fakat çoğu kimsenin düşündüğü gibi MHP, ÜOD'yi değil ÜOD MHP'yi yönetir. Yani bu örgütlenişin temel alanı 1500'ü (?) aşkın ÜOD'lerdir.

Örgütün merkezi yapısı çok kuvvetli ve disiplinlidir. Disiplin, çok sağlam delillere ve hakikaten örgütlenmeye ters düşen davranışlar üzerinde gelen eleştiriler dışında her hoşnutsuzluk ve karşı çıkışa, işkenceden-ölüme kadar uzanan zor yöntemleriyle sağlanır. Disiplin korku temelinde sağlanan saygıya dayanmaktadır.

ÜOD-MHP ilişkisi çeşitli kademelerde yapılan toplantılarla ve Ocakların periyodik raporları ile sağlanmaktadır. Toplantılar, konulara göre; 1. Ocak Yönetim Kurulları, 2. I. ve II. başkanlar, 3. Başkanlar seviyesinde farklı kademelerde yapılmaktadır. MHP'nin "Barış ve Fikir Tartışması" kampanyası başlatıldığında bu konu Yönetim Kurulları toplantısında "Barış" yönünde gerçekten çaba sarfedilmesi yönünde açıklanmasına karşın, sadece ÜOD başkanları düzeyinde yapılan toplantıda "gerekene gene yapılacaktır" şeklinde açıklanmıştır. Bunun dışında tüm bölgeler gittikçe inisiyatif sahası genişleyen "teşkilatçı"larca denetlenmektedir. Örgütlenme içinde askeri rütbelere yoktur.

Birim olarak Ülkü Ocakları genel politikaya ters düşmedikçe eylem ve inisiyatif alanında serbesttirler. Çok önemli askeri işler dışında eylemler birimlerce geliştirilir. Çok gerekli olmadıkça mali ve teknik yardım merkeze karşılanmaz. Ancak bu konularda merkezi yardım yapılsa bu çok sıkı bir disiplin ve hesap verme içinde yürütülür. Teknik konularda sıkıntı duyulmaz. Vurucu eylemler çoğunlukla başka birimlerin militanları tarafından gerçekleştirilir. Ayrıca merkezin özel vurucu timleri bulunur. Önemli işler bu timlerce gerçekleştirilir. Bu timler genellikle bir çok zaafı barındıran serseri unsurlardan

oluşur. Kafası çalışsın, okumuş kişiler ise teşkilatçılardır ve pek vurucu timler içinde yer almaz, onları örgütlerler. Her birim teşkilatçılara düzenli olarak rapor iletir. Bu raporlar her türlü eylemi kapsar. Ayrıca kullanılan silahların hangi işleri gördükleri kayıtlıdır. Örgütlenmenin en büyük düşmanı eylemsizliktir. Eylem gevşedikçe örgütlenme çözülür. Hızla gruplaşmalar ve huzursuzluklar ortaya çıkar. Bunun önüne geçilebilmesi için her türlü yol denenir. Suni eylem sahaları yaratılır veya başka bölgelere devamlı güç aktarılır.

Ülkücüler içinde temel öğe "inanç"tır. İktidarın demokratik yollarla kazanılması reddedilir, iktidar ihtilal ile ele geçirilecektir. Örgüt içinde de başkanlar genellikle teşkilatçılar tarafından atanır veya değiştirilir.

Adam örgütlenmesinde, kazanılması gereken kişiler tespit edilerek hakkında araştırma yapılır. Genellikle, bunalmış, işsiz, fakir, silâlesi kalabalık, çevrede sevilen kişilere yaklaşırlar. Eylem içine bir defa sokulan kişi kazanılmıştır. Sahte "komünist" dayaklarından cinsel zaaflara kadar her yol kullanılır. Bu yolların mazereti "sol da aynı şeyleri yapıyor"dur. Fakat örgütlenme içinde genel kanı kitleleri saf-lara çekemedikleridir. Bu nedenle, görünüşte en kuvvetli örgütlenmenin olduğu izlenimini veren yerler aslında kitle tabanı çok zayıf yerlerdir. Örgütlenme için genellikle boş alanlar seçilir, sol kesimle (kitle kazanımı için) karşılıklı ideolojik polemige girilmez.

"Şamanistler" YSE içindeki örgütlenme tarafından sesini duyurmuştur, ancak şimdi tasfiye edilmiş haldedirler. Bir başkanlar toplantısında Trabzon teşkilatı vurucu bir örgütlenme kurulması fikrini getirmiş, bir Türkçü Kurtuluş Ordusu (TKO) önerisi Diyarbakırca da desteklenmiş. Merkezce reddedilen bu iş sonraları Trabzon'da örgütlenme girişimleri 3 kişinin ölümü ile bastırılmıştır.

Zindanlar boşalsın!

Genel af!

Cezaevleri bilindiği gibi sömürü ilişkilerini, sömürücülerin yarattığı ve körüklediği ahlaki çürümenin suça ittiği onbinlerce emekçinin bozuk düzenin bir parçası olarak atıldıkları tecrit evleridir.

Özellikle Türkiye gibi emperyalizmin ve hakim sınıfların ortaklaşa sürdürdüğü sömürünün, halk kitlelerini alabildiğine ezdiği geri kalmış ülkelerde, geniş emekçi kitlelerin baskı ve sömürüye karşı yükselttikleri haklı mücadele halkın bir parçası olan mahkumların dolduruldukları cezaevlerinde de yansır ve desteklenir.

Türkiye'de de son bir sene içinde yaşam koşullarının katlanılmaz olması, baskı ve sömürünün ve emperyalist tahakkümün giderek emekçileri zorlaması sonucu yükselen haklı mücadeleye bağlı olarak cezaevlerinde de mücadele yükseldi. Gerek mahkumların somut demokratik talepleri, gerekse halkın genel talepleri temelinde gelişen muhalefet, direnişlere, hatta hakim sınıfların silahlı saldırılarına karşı çatışmalara dönüştü.

Hükümet olurken, hayatın diğer alanlarında olduğu gibi mahkumlara da bir takım hak ve özgürlükler vaadeden CHP'nin, süreç içinde bu vaatlerinin sahte olduğu açıkça ortaya çıktı. Onlar bir yandan sahte genel af vaatlerini gizli den gizliye yayarak, aslımı gizledikleri infaz yasasının propagandasını yaparak, kitlelere devrimci, ilerici, halkçı görünmeye çalışarak hayaller yayarken, diğer yandan da mahkumların mücadelelerini nasıl bastıracağına, kazanılmış demokratik hakları nasıl gaspedeceklerinin planlarını hazırladılar. Nitekim sahte vaatlerin özellikle infaz yasasının gerçek yüzünün açığa çıkması ve mahkumların buna bağlı olarak haklı mücadelelerinin yükselmesi ile CHP Hükümeti, hizmet ettiği hakim sınıfların çıkarlarına bağlı olarak "tedbir" adı altında bir dizi yeni baskı, sömürü uygulamalarını getirmiştir.

Adana Kapalı Cezaevinde de özellikle bu bir senelik süre içinde mahkumların ve siyasi mahkumların baskı ve sömürüye karşı haklı muhalefeti karşısında, hakim sınıfların temsilcisi savcı Behiç Bal ve idare siyasi koğuşa ve diğer mahkumlara yönelik faşist saldırılara zemin hazırlamış, göz yummuş ve bu saldırıları örtbas etmişlerdir. Buna rağmen mahkumların tepkisini engelleyemeyince, devrimci mahkumları, diğer mahkumlardan tamamen tecrit eden duvarlar örmüşlerdir. Bununla da yetinmeyen faşizmin yeminli uşakları, savcı Behiç Bal, Müdür Cengiz Aksu ve faşist gardiyanlar, yüzün üstünde normal ve siyasi tutuklu ve hükümlüyü sahte gerekçelerle çeşitli cezaevlerine sürmüşler, artan bir şekilde demokratik hakları gaspetmeye devam etmişler, en son olarak da mahkumların bayram açık görüşünü gaspetme yolunda kısıtlamalar getirmişlerdir. Hatta onlar bayram açık görüşünün gaspedilmesi amacıyla tertipler hazırladılar. Bayram açık görüşü için direnen devrimci mahkumların kendilerini destekleyen aile ve yakınlarına yüzlerce polis ve jandarma ile saldırmışlar, kadınları, yaşlıları ve çocukları insafsızca coplamaşlar, direnişi bahane ederek, bayram açık görüşünü gaspetmişlerdir.

(...)

Tüm bu olanların ardından, halkın bir parçası olan mahkumların baskı ve sömürüye karşı mücadelesinin dineceğini sananlar aldanıyorlar. Çünkü onlar kısa vadede mahkumların sindirmeyi başardıklarını sanmalarına karşın, mahkumların onları halk düşmanı sömürücü yüzünü daha açık görmüş, mücadele içinde eksikliklerini kavramış, çelikleşmiştir. Mücadele, zulüm ve sömürü mekanizmasına, tecrit, işkence, sürgün uygulamalarına karşı daha güçlü bir şekilde devam edecektir!

Biz Adana Kapalı Cezaevinde yatan siyasi tutuklu ve hükümlüler, bu mücadele içinde, her zaman olduğu gibi, halkımıza olan güven ve devrime olan inançtan kaynaklanan inatçı bir kararlılıkla sonuna kadar yerimizi alacağımızı özellikle bunu unutmak ve unutturmak için çaba sarfedenlere hatırlatıyor, bu haklı mücadelemizde tüm demokratik kitle örgütlerini ve kuruluşları, halkımızı ve mahkum ailelerini bizi desteklemeye çağırıyoruz.

İŞKENCEYE, HÜCREYE, TECRİDE, SÜRGÜNE SON!

İNFAZ YASASI DEĞİŞTİRİLSİN!

Adana Kapalı Cezaevi'nde yatan Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu sempatanları

Yurtsever ve Devrimci Basın üzerindeki baskılar sürüyor...

Yurtsever, demokratik basın üzerindeki anti-demokratik baskılar, özgürlük vaatleriyle iktidara gelen CHP Hükümeti eliyle sürdürülmektedir. Bunun en son örnekleri Devrimci Yol dergisine, Roja Welat'a, Özgürlük Yolu'na, Güney dergisine yönelen baskılardır.

Roja Welat gazetesine 12. sayısı bastırırken daha matbaada iken polis tarafından yapılan bir baskıyla el konulmuş, gazetenin sahibi, bir büro görevlisi ve bazı matbaa işçileri gözaltına alınmışlardır.

Roja Welat gazetesine yönelen baskılarda rol alan polisler, aynı şekilde Em-As Matbaasında basılan yeni baskı yasaları tasarlamayı eleştiren Devrimci Yol imzalı, yasal afişlerimizin bir kısmına da el koymuşlardır. Bu afişlerden merkezlere götürülen üç arkadaşımız da tutuklanmıştır. Bundan başka Sivas'ta, Gaziantep'te, Uşak'ta, Diyarbakır'da, daha bir çok yerde Devrimci Yol dergileri polis tarafından gaspedilmiştir.

Bütün anti-demokratik baskılar yurtsever, demokrat, devrimci basını susturamayacaktır.

Halkın Kurtuluşu'nun TÖB-DER macerası

TÖB-DER'le ilgili tartışmalarda gerçek kimliği bir kere daha açığa çıkan siyasetlerden birisi de Halkın Kurtuluşu oldu. Halkın Kurtuluşu gazetesinin 4 Aralık tarihli nüshasında yayınlanan bir yazıda, bilinen bir dizi "iddia" tekrarlandıktan sonra "TÖB-DER'de yönetim olduğunu iddia eden her iki tarafın da yasal olmadığı" belirtiliyor ve olağanüstü kongre isteniyordu. HK'cı oportünistler herhalde şaşkınlıktan ne yaptıklarını bilmez haldeler.

4. OLAĞAN KONGRE VE HALKIN KURTULUŞU

HK'cıların izlediği bu sağ revizyonist politika 4. kongre sırasında da görüldü. Yurtsever Devrimci Öğretmen Grubu (YDÖ) ilerlemeci Süleyman Üstün başkanlığında ki divana 350 delegenin verdiği güvensizlik önergesinin oylanması sırasında çekimser kaldı. HK'cılar, burjuva uşağı Süleyman Üstün'ün anti-demokratik uygulamaları, despotluğu ve "maoculara karşı yürüttüğü savaşım" karşısında "çekimser" kaldılar! Bu tavır, oligarşinin TÖB-DER'i tasfiye etmek için birer kukla gibi kullandığı TKP'li hainlerin namussuzluğunu alkışlamak ve meşrulaştırmaktan başka bir anlama gelmiyordu. Zira divan başkanlığına güvensizlik önergesinin verildiği ortamda çekimser kalmak mevcut divana güven duyulduğunu belirtmekten başka bir anlama gelmiyordu.

4. Olağan kongrenin bilinen biçimde sonuçlanmasından sonra HK'cılar sağa sola yalpalayıp durdular. 21 Ekim şube başkanları toplantısında mevcut genel merkez yönetimini yasal ve meşru olarak tanıdıklarını açıkladılar, fakat ne ödenti gönderdiler, ne de örgütsel çalışmalara katıldılar. Şimdi ise "her iki tarafın da yasal olmadığını" söylüyorlar. Taraf olduğunu mahkemelere bile kabul ettiremeyen Talip Öztürk, HK'cılar tarafından "taraf" kabul ediliyor. HK'cılar TKP'lilerin taraf olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Grup olarak seçime katıldıkları halde, (20 dolayında boş oy kullanmışlardır) seçimlerin ve 4. kongrenin (tıpkı TKP'liler ve TİP'liler gibi) yasal ve meşru olmadığını iddia ediyorlar. Böylece, ege-men sınıfların TÖB-DER'i tasfiye etmek için yarattığı "iki başlılık" ve "kargaşa" ortamının devam ettirilmesi için HK'cılar da canla başla çalışıyorlar.

HALKIN KURTULUŞÇULARI TÖB-DER'DE KARGAŞANIN DEVAM ETMESİNİ Mİ İSTİYORLAR ?

4 Eylül tarihli HK gazetesi: "Öğretmen yığınları TKP'nin düzenlediği sahte kongreyi tanımayacaktır." diyordu. 30 Ekim tarihli sayısında ise şube başkanları toplantısını kastederek, "Yönetim tarafından toplantının amacının TÖB-DER'deki durumu çözmek için şube başkanlarının ve grup temsilcilerinin görüşlerini almak olarak belirlendiği açıklanmıştı" diyorlar ve Devrimci Öğretmen'in de içinde yer aldığı genel merkez yönetimini tanıdıklarını ilan ediyorlardı. 4 Aralık tarihli HK, bütün bunları unutarak yüksek sesle bağırıp çağırma başladı. "Ama ne Gazioğlu, ne de Talip Öztürk yasal değildir."

Yürüyüş Dergisinde aylardır benzer yazıların yazıldığı bilinmektedir. Peki HK'na ne olmaktadır? HK yasallıktan neyi anlamaktadır? Burjuva yasalarna uygunluk mu? Yoksa öğretmenlerin çoğunluğunun güveni mi? Ve de mevcut yönetim için yasal değildir? Çeviren dolaplara ve sahtekarlıklara rağmen mahkemeler bile sorunu açıklığa kavuşturmuşken, HK niçin yasallık üzerine ahkam kesmektedir? HK'cılar böyle yazıp duracaklarına, genel merkez yasal değil, işgalcidir diye mahkemeye başvursalar daha iyi olmaz mı?

Kendi katıldıkları seçimleri ve kongreyi yasal görmeyen HK'nin bu tavrı sonuç itibarıyla TKP'li hainleri yasal görmek anlamına gelir. Delege çoğunluğunun oyunu alan bir yönetim de yasal değil, üç-beş delegenin katıldığı T.Öztürk kongresi de yasal değil! Peki kim yasal? Hem, yasal olmayan bir kongreye neden katıldınız?

Sonuç itibarıyla TKP'lilere hizmet eden bu tür tavrılarla da yetinmeyen HK, utanmadan devrimci-demokrat öğretmen hareketine çamur atmayı ihmal etmemektedir. "Örgütümüz yönetimini gasbeden revizyonistler, onu, kişilsiz, şekilsiz, bir lokal örgütü düzeyine indirgediler. Onlar, yönetim hırsı uğruna öğretmenlerin iradesini hiç saydılar ve örgütümüzü bir tabela örgütü haline soktular. TÖB-DER'de hayat durmuştur." (HK. Sayı 138, 4 Aralık 1978).

Yanlış okunmadız! Bu sözler Ürün, Yürüyüş, vb. dergilerde değil Halkın Kurtuluşu'nda söyleniyor. Hem de "proleter devrimcilik" adına! Yine sormak gerekir, kimin iradesi hiçe sayılmış? 20 dolayındaki HK'cı öğretmenin iradesi mi, yoksa kongreyi terkederek TKP'li ve TİP'lilerin iradesi mi? HK'cı arkadaşlar açık konuşmalıdır ve dürüst olmalıdırlar.

Eğer burjuva uşaklarının haklı olduğunu kabul ediyorlarsa bunu yürekli söylemelidirler. "TÖB-DER'de hayat durmuş"muş! Bu tür zırvalar sadece yaşadığı ülkeden haberi olmayan, kulaklarını ve gözlerini hayata kapamış; emekçi halklarımızın devrimci mücadelesine bütün gücüyle katılan öğretmenlere dil uzatmayı meslek edinmiş insanların söyleyebileceği sözlerdir. Bundan da ötesi, bu yaygaralar, burjuvazinin TÖB-DER'e darbe indirmeye çalıştığı bir ortamda öğretmenler arasında dağınıklık ve karışıklık yaratmaktan başka bir anlam taşımaz.

Görüldüğü gibi HK'cılar TİP'lilerle aynı şeyleri savunuyorlar. Bir farkla ki bu TİP'liler daha bir açık tavır almaktadır, HK ise pusuda sinsice beklemeyi tercih etmektedir. HK'nın bu fırsatçı tutarsız oportünist tavrı yeni değildir. Devrimci Öğretmenler HK'cıların tutarsızlıklarını önceden de bilmektedirler. Örneğin HK'cılar iki yıl önceki kongrede TİP'lilerin listesine oy vermişlerdi.

HK, TİP'lilerle aynı tutarsız ve fırsatçı tavrı, öğretmenlerin mücadelesini baltalama tavrını da almaktadır. TİP'lilerden farkı şudur: TİP'liler ta başından beri HK'nın ileri sürdüğü iddiayı ileri sürmüşler, kongreden çekilmişler, mahkemeye başvurmuşlardır. HK ise kongreye katılmış, oy kullanmış (meşru saymadığı bir kongreye katılmak da nasıl açıklanır bilinmez); sonra TİP'in haklı olduğunu ve mahkemenin TÖB-DER yönetimini yasal kabul etmeyeceğini düşünerek sinsice beklemiş (TİP'lilerle birlikte teşhir olmaktan kurtulacağını düşünmüş olmalı!); beklentisi gerçekleşmeyince, "TÖB-DER yönetimi yasal değildir" diye feryadı basmıştır!

HK, burjuvazinin TÖB-DER'i dağıtmaya çalıştığı bir dönemde kargaşanın sürmesinden özel bir yarar mı ummaktadır? Öğretmenlere "artık TÖB-DER'den hayır gelmez, çünkü orada hayat durmuş" diye seslenen HK, fırsatçıktan, oportünizmden nasıl vazgeçecektir acaba?

HK'nın aylardır diline doladığı konulardan birisi de ittifaklar sorunudur. Devrimci Öğretmeni kendileriyle ittifak yapmadığı için suçlamaktadırlar. Eğer HK, devrimcilerin kendileriyle güçbirliği yapmalarını istediğinde samimi ise —elbette somut işlerde— sahtekarlıktan, iki yüzülükten, fırsatçıktan vazgeçmelidir. Ayrıca, onlar artık şu gerçeği kavramalıdır: TÖB-DER'in meşru yönetimine çamur atmakla, devrimcilere sövüp saymakla, öğretmenlerin iradesini hiçe saymakla Yurtsever olmaz!

Devrimci Öğretmen

TMMOB'YE BAĞLI MÜHENDİS VE MİMAR ODALARININ KONGRELERİ YAKLAŞIRKEN DEVRİMCİ MÜHENDİS VE MİMARLAR GÖREV BAŞINA!...

Mühendis ve Mimar Odalarını emekçi halklarımızın faşizme karşı mücadelesinde daha güçlü direniş mevzileri haline getirmek için ileri...

Önümüzdeki Ocak ayında TMMOB'ye bağlı Mühendis ve Mimar Odalarının Şube ve Bölge Temsilcilikleri kongreleri yapılacak. Subat ayı içerisinde yapılacak olan Oda Merkez Kongrelerinden seçilecek delegelerle de Mayıs ayı içinde TMMOB Genel Kurulu toplanacaktır.

Gerici faşist güçlerin emekçi halklarımıza karşı acımasız ve alçakça saldırılarını, katliamlarını sürdürdükleri; yoksulluğun, sefaletin dayanılmaz bir zulüm haline dönüştüğü; çıkarılmak istenilen yeni baskı yasaları ile emekçi halklarımızın mücadelesi ve örgütlenme haklarının iyice ortadan kaldırılmaya çalışıldığı şu günlerde Mühendis ve Mimarlar Odalarını da —bütün diğer demokratik kuruluşları olduğu gibi— güç ve önemli görevler bekliyor. Bu görevlerin yerine getirilmesi ancak faşizme karşı kararlı ve tutarlı bir mücadele ile başlanabilecektir. Bu mücadelede zaafılara yer yoktur.

Uzun yıllardan beri Mühendis ve Mimar Odaları gerici güçlere karşı bir çok zaafılarına rağmen güçlü birer demokratik mevzi oldular. Ancak geçen yıllardan farklı olarak önümüzdeki görevlerin zorluğu gözönünde bulundurulduğunda; Mühendis ve Mimar Odalarını, içinde geçmiş dönemlerin zaafılarını taşımayan, emekçi halklarımızın faşizme karşı mücadelesinde daha güçlü direniş mevzileri haline getirmeliyiz. Bu konuda Devrimci Mühendis ve Mimarlar çok önemli görevler düşmektedir. Kongreler, teknik elemanların devrimci eyleminin birliğinin pekiştirildiği, örgütleri zaafa uğratanların teşhir ve tecrit edildiği, revizyonizmin, reformizmin, CHP kuyrukçuluğunun TMMOB içindeki etkinliğinin kırıldığı birer platform olmalıdırlar.

CHP Hükümetinin bu düzenin patronlarının ve gerici güçlerin isteklerine uyarak yoksulluk ve sefalet içinde kıvranan halkın mücadelesini bastırmaya, onun mücadele ve örgütlenme hakkını iyice ortadan kaldırmaya yönelik çabalarının yoğunlaştığı şu günlerde, emekçi halklarımızın elindeki demokratik mevzilerden biri olan Mühendis ve Mimar Odaları üzerindeki planlar karşısında da uyanık olmalıyız. CHP'li reformistler, revizyonistlerin de desteğini alarak, çeşitli oyunlarla kongre seçimlerini kazanıp, Odaların yönetimine gelerek halk muhalefetinin elindeki bu güçlü mevzileri etkisiz hale getirmek isteyeceklerdir.

Geçen sene tümüyle başaramadıkları planlarını bu sene yeniden deneyeceklerdir. Önümüzdeki Oda kongrelerinde "Bireysel terörizm", "anarşi" gibi demagogilerin arkasına sığınan reformistler, revizyonistler; Devrimci, gerçek demokrat mühendis ve mimarların önünde bir barikat oluşturacaklardır. CHP'nin halk muhalefetinin güçlü birer mevzisi olan Odaları teslim almak planlarının yanısıra revizyonistlerin tıpkı TÖB-DER'de olduğu gibi iğrenç oyunlara girerek TMMOB'yi TÜTED'e, TUM-DER'e, TUS-DER'e benzetme çabaları da gündeme gelecektir. Revizyonistler, bu tekkeci, tasfiyeciler, bölücü, tahripkar tavrılarının karşısında Devrimci, demokrat mühendis ve mimarları bulmalı ve bulacaklardır.

Devrimci Mühendis ve Mimarlar her türden barikatı aşarak teknik elemanların devrimci eyleminin birliği yolundaki mücadelelerinde yeni adımlar atmak için çaba göstereceklerdir.

ODALARI DAHA GÜÇLÜ DEMOKRATİK MEVZİLER HALİNE
GETİRMEK İÇİN İLERİ!

DEVİRİMCİ MÜHENDİS VE MİMARLAR ODA YÖNETİMLERİNE!

« BİREYSEL TERÖRİZM » ŞA

GENİŞ emekçi halk yığınlarının sömürü ve yoksulluk altında sindirilip-susturulmasından başka bir anlama gelmeyen burjuvazinin "istikrar" programının gerçekleştirilebilmesi için, egemen güçler, değişik araçlara başvuruyorlar. Ülkemizde bunun daima temel yöntemi olan faşist terör ve baskı politikaları, diğer yöntemlerle de desteklenilerek uygulanıyor. Aslında şimdilerde, yoksul halk kesimlerinin mücadelelerini bastırabilmek için yeni "yasal" tedbirler peşinde koşan Ecevit hükümetinin kendisi de bu araçlardan bir tanesi (ülkedeki gelişmekte olan iç savaşa oligarşinin bir müdahalesi) olarak görülmelidir.

Bunun yanısıra egemen güçlerin, geniş halk kesimlerini faşist terör ve baskı yöntemleriyle sindirmeye çalışırken, diğer yandan da sol hareketi meşru olan ve olmayan diye ikiye ayırmaya çalıştıkları görülmektedir: Eylemci sol ve eylemci olmayan sol... "Şiddet eylemlerini" ve "bireysel terörizmi" reddedenler ve etmeyenler...

"Şiddet eylemlerini" ve "bireysel terörizmi" reddederek lanetleyenlerin meşru ve yasal olduğunu, "kabalı edilebilir" olduğunu ileri sürüyorlar ve meşru solun "diğerlerini" reddederek lanetlemeleri gerektiğini söylüyorlar.

Burada dikkate değer bir nokta, burjuvazinin bu meşru olan ve olmayan sol ayrımını yaparken, ilginç bir şekilde bu ayrımı marksist kriterlere göre yaptığı imajını da yaratmaya çalışmasıdır. Solun "meşru ve yasal olmayan" kesiminin lanetlenmesi için, Marksizm-Leninizmin "bireysel terörcülüğe" ve şiddet eylemlerine ne kadar karşı olduğuna dair epey dil döküyorlar. Hatta (anlaşıldığı kadarıyla, bu konuda özel görevli olarak seçilmiş) "uzman" yazarlarına solun en akıllı ve en Marksist-Leninist(!) kesimlerinin de "bireysel terörizme" ve "maceracılığa" ne kadar karşı olduklarını kanıtlamak üzere makaleler yazdırıyorlar. (İşin doğrusu Lenin'i hayatlarında doğru dürüst okumamış kişilerin, M-L üzerine ahkam kesmeleri pek de eğlenceli oluyor).

İşçi sınıfı hareketini ya da genel olarak sol hareketi kendisi için kabul edilebilir olan (meşru olan) ve olmayan şeklinde ikiye ayırmasında, burjuvazi açısından anlaşılmasın bir yan yoktur. Elbetteki onlar, kendileri için ("ciddi" olarak!) tehlikesiz bir solu yedeklerine almakla egemenliklerinin (yani "istikrar"ın!) devamı açısından geniş olanaklara kavuşacaklardır.

Üstelik, kendilerini burjuvaziye satmak için birbirleriyle yarışan, işçi sınıfının devrimci ideolojisini burjuvazinin kabul edebileceği bir biçime sokarak tanınmaz hale getiren, halkın her türlü devrimci eylemine burjuvazinin ağzıyla küfürler yağdırmayı marifet zanneden, mevcut düzenin istikrarını temin etmek için anarşinin önlenmesini burjuvaziden talep eden ve solun "öteki kesimine" karşı sözde Marksizm ve işçi sınıfı adına (burjuvazinin akort ettiği tonda!) küfürler yağdırmayı kendisine başlıca iş edinenlerin bunca bol olduğu bir ortamda, burjuvazinin bu zengin olanaklardan yararlanmaması elbette düşünülemezdi. Onlar bu sayede, yığınların pasifize edilmesinde ve düzenin istikrarının sağlanmasında değerli uşaklara sahip olacaklardır. Halkın ve işçi sınıfının devrimci eğilimlerini şiddetle bastırırken, bunlara, meşru olmayan solun lanetlenmesi için değerli hizmetler gördükleridir. Ve yine bütün bunları yaparken yanlarına aldıkları bu "solcu"lar sayesinde, herhalde, pek "medenî" ve "Avrupai" olacaklardır.

Bu durum, ülkemizdeki devrimci mücadelenin ve özellikle anti-faşist mücadelenin önündeki en önemli engellerden bir tanesidir. Faşist çetelerin her saldırı ve katliamını burjuvazinin ideolojik saldırıları izlemekte, "bireysel terörcülüğe", "şiddet eylemciliğine", "maceracılığa" karşı düzenlenen parlak konferanslar ortalığı kaplamaktadır. Bu, faşist güçlerin yıldırma ve sindirme hareketlerinin ayrılmaz bir parçası -tamamlayıcısı- haline getirilmiştir. Bu yolla emekçi halk yığınları içindeki faşizme karşı direnme eğilimleri köreltilmektedir. Faşist terör karşısında halkın direnme güçlerinin gelişmesinin önüne geçilmeye çalışılmaktadır.

Bu yüzden, burjuva liberal eğilimlere karşı mücade-

le, bugün faşizme karşı mücadelenin bir görevi sayılmalıdır.

Sorun bu boyutta ele alındığında, iç savaş konusundaki burjuva liberal tavır ve eğilimlerin, faşizme karşı mücadele görevleri açısından çeşitlenmeleri ve yansımaları üzerinde durulmalıdır.

Burada, görünüşte burjuvaziye açıkça uşaklık ilan etmeyen, mevcut düzen içindeki bir siyasi istikrar için mücadeleyi programlaşmayan, burjuvaziye "şiddetli küfürler" yağdırmaktan geri durmayan, ama gene de bireysel terörizme karşı şu mahut savaşa yedeklenmekten bir türlü vazgeçemeyen oportünizmin diğer örgütlenmelerinin, faşizme karşı mücadele görevleri karşısındaki kararsız ve sağ eğilimleri sözkonusudur.

Egemen güçlerin siyasi istikrar programını açıktan benimseyen TKP ve TİKP eğilimlerinin dışında birçok gruplaşma vardır. HK, DHB, EB, TEP, KSD, VP, vb. vb... Bütün bu gruplaşmalar, faşizme karşı mücadele görevleri açısından bazı konulardaki olumlu sayılması gereken tutumlarının yanısıra çoğunlukla sağ-revizyonist görüşlerin etkisi altında kalmaktadırlar. Birçok konuda, karşı çıkar göründükleri revizyonizmin iki ana akımına ait tahlil ve tavrılar benimseyebilmektedirler.

Özellikle HK, DHB ve benzerleri sosyal faşizm ve sosyal emperyalizm şarlatanlıklarının örtüsü arkasında oldukça sağ-revizyonist görüşler savunmaktadırlar.

Faşist terör hareketinin yarattığı ortam içinde, burjuvazinin her ideolojik saldırılarının arkasından "ötekilerin" söylediklerini ya kekeleyerek ve mırıldanarak ya da değişik cılalarla tekrarlamakta, "bireysel terörizm" üzerine U.Mumcu'yu aratmayacak "derinlikte" teorik tahliller kesmeye koyulmaktadır.

HK ve benzerleri "bireysel terörizmi reddetme" adını kitle mücadelelerine, içi boş bir tekerleme haline getirdikleri methiyeler düzerek, mücadele biçimleri açısından oldukça sağ görüşler savunuyorlar; zaman zaman TİP, TSİP gibilerinde gönülen türden provokasyon teorilerinin yoğun etkisi altında tahliller yapıyorlar.

Kuşkusuz, faşizme karşı mücadele konusundaki mücadele biçimlerine ilişkin sorunlar, devrim anlayışı ve genel olarak mücadele biçimleri konusu ile sıkıca bağlı sorunlar olması nedeniyle, onların bu konuda, 1971 dönemi sonrasında benimsedikleri sağ çizgiye tekabül eden bir tutum içinde bulunmaları, PDA'cılarla birleşmenin eşğine kadar uzanan bir dönemlik eğiliminin doğal bir sonucu sayılmalıdır. Bu noktada, onlar mücadele biçimleri konusundaki sağ-revizyonist çizgilerce sergilenen tüm hatalı değerlendirmeleri aynen tekrarlamaktadırlar.

FAŞİST TERÖR HAREKETLERİ KARŞISINDA NASIL BİR MÜCADELE ÇİZGİSİ İZLENMELİDİR?

Bugün ülkemizde faşist güçlerin saldırıları ve devrimci halk kesimlerinin bu saldırılara karşı direnişlerinin bir sonucu olarak meydana gelen çatışmalar bütün ülke sathını ve toplumun bütün kesimlerini kaplamış durumdadır. Merkezi ve askeri bir örgütlenme düzeni içindeki faşist güçler sistemli bir yıldırma ve yoketme savaşı yürütüyorlar. Buna karşılık devrimci kesimler çoğunlukla sağlam ve yeterli bir örgütlenme gücünden yoksun bir şekilde, ve gene çoğunlukla kendiliğinden bir şekilde direniyorlar.

Faşizme karşı mücadelede en önemli sorunlardan bir tanesi başlıca, 1. Kitlelerde geniş bir yığınlık ve teslimiyet eğilimi yaratılması, 2. Devrimci güçlerin önde gelen unsurlarının yok edilmesi, 3. Belirli bölgelerin hakimiyet altına alınması veya mevcut hakimiyetlerinin pekiştirilmesi, 4. Bir askeri darbeye yol açacak bir ortam yaratılması gibi amaçlarla yürütülen faşist saldırı ve terör politikaları karşısında nasıl bir mücadele çizgisi izlenmesi gerektiği sorunudur. Bu sorular karşısında doğru çözümlere ulaşabilmek için ise kuşkusuz mücadele biçimleri

konusunda sağdan soldan ezberlenmiş klişeleşmiş sözleri papağan gibi tekrar etmekten öteye birşeyler söylemek gereklidir. Bireysel terörizmin ne kadar kötü olduğu üzerine nutuklar atmakla TİP, TSİP gibilerinden farksız bir şekilde kitlelerin şahlanması, devrimin gerçekleşmesinin ve faşizmin yenilmesinin kitlelerin eseri olacağı üzerine ajitasyon çekmekle bu sorunu tartışmak hiç mümkün değildir.

HK'da bu konuya ilişkin olarak, bireysel terörizmi lanetlemek için yazılmış bir yazıda şöyle yazıyordu:

"Elbetteki, Marksistler hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Ama önemli olan bu mücadele biçimlerinin hangi sınıf bakış açısına sahip hareketlerin nasıl ve hangi dönemde kullanılacağıdır. Mücadele biçimleri meselesini objektif hayattan kopararak ve küçük-burjuva bakış açısı ile ele alan ve kitlelerden koparak kendilerine 'öncü savaşçı' diyen küçük-burjuva aydınları, umutsuzca maceracı eylemlere atılmakta ve onlar çoğu kere karşı-devrimin basit birer aleti durumuna düşmektedirler." (HK, Sayı 130).

Bu satırların aynısını Kitle, Yürüyüş ve Emegün Birliği dergilerinde okumak mümkündür. Zaten aynı içerikte ve belki biraz daha düzgün ifadelerle aynı şeyler o dergilerde döne dolaşa yazılıp durulur. HK yazarları bu gibi tekerlemelerle neyi açıkladıklarını sanıyorlar? Mücadele biçimleri meselesini objektif hayattan koparmayarak(!), aktif kitle mücadelesi üzerine hamasi nutuklar çekmekten başka ne söylemektedirler? Elazığ'da, Sivas'ta, Balgat'ta, vb. faşist çetelerin saldırıları karşısında, (HK ve benzerlerinin bireysel terörist, maceracı suçlamalarından kurtulmak için) ne yapmak lazımdır?

Devrimci halk güçleri bugün faşist güçler karşısında tam bir savunma durumundadırlar. Halk güçlerinin direniş mücadelesi çerçevesi içerisinde hiçbir eylem bireysel terörcülük olarak değerlendirilemez.

HK gibileri, savunma eylemlerine karşı olmadıklarını söyleyeceklerdir. TİP'liler, TSİP'liler bile bazen "elbette kişilerin kendilerini savunmasına bir şey denemez" gibi sözler söyleyebiliyorlar artık. Oysa sorunun özü, tek tek kişilerin kendilerini savunmaları sorunu değildir. Faşist güçlerin saldırı ve katliamları karşısında sorunu kişilerin kendilerini savunmalarına bırakmak sözkonusu olamaz. Bu noktada, devrimci hareketin durağan ve pasif olmayan, hareketli ve aktif bir savunma çizgisini benimsemesi zorunludur. Faşist güçler karşısında devrimci bir direniş hareketi ancak bu şekilde örgütlenbilir.

Faşist güçler ülke çapındaki bir askeri-siyasi çizgiye uyarlı olarak çeşitli katliamlar ve cinayetler tertipliyorlar, ayaklanmalara başvuruyorlar. Bunun karşısında etkili bir mücadele yürütmek için doğru bir eylem çizgisi zorunludur.

"Mücadelenin, kendisine reaksiyoner (tepkici) bir nitelik kazandıran kendiliğindenli durumdan çıkarılması zorunludur. Faşistler saldıracak, savunacağız; faşistler öldürecek, miting (tören) yapacağız, faşistler geri çekilecek bekleyeceğiz. H. Sesi birçok kere 'faşistler nerede saldırırsa orada cevap verelim' diye yazdı. HK, 'faşistlerin her saldırısında işi bırakmayı' önerdi. İkisi de anti-faşist eylemi faşist saldırıların yer ve zamanına tabi kılıyor.

'Bugün bunun tam tersine bu tepkici durumdan kurtulmak gerekiyor. Faşistler ülke çapındaki bir siyasetin bir parçası olarak saldırmakta ve geri çekilmektedirler. Buna tabi olmak daima onların istediği yer ve zamanda dövüşmeye mecbur olmak demektir. Elbette biz bugün savunma durumundayız. Ama bu savunma durumu stratejik anlamda kavranmalı, taktik planda statik (sabit-hareketsiz) bir savunma olarak yorumlanmamalıdır" (Devrimci Gençlik, sayı 11, s. 3; Devrimci Gençlik Seçmeler, s. 41).

Ama böyle bir savunma anlayışına uygun anti-faşist eylemler sözkonusu olduğunda HK'cı baylardan bireysel terörist ve maceracı (hem de "öncü savaşçı") damgasını yersin! "Mücadele biçimleri meselesini objektif hayattan kopararak ve küçük burjuva bakış açısı ile ele alan ve kitlelerden kopararak kendilerine öncü savaşçı diyen, küçük burjuva aydınları" olursun!

RLATANLIKLARI ÜZERİNE

HK ve benzerleri faşist hareketler karşısında silahlı savunma anlayışına (TİP'lilerden farklı olarak açıkça!) karşı olmadıklarını söylüyorlar. Ama savunma dedin mi kitlelerin aktif mücadelesi üzerine kurulmalı. Kitle mücadelesinden de bütün mahallelinin tüfekleri kuşanıp, düzenli sıralar halinde düşmana karşı taarruza geçmesini anlıyorlar!

"Proleter devrimcilerin görevi ise; işte bu öfke ile ayağa kalkan kitleleri örgütlemek ve *düzenli saflar şeklinde*(abç) faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye seferber etmektir. "Proleter devrimciler *bugün öne çıkmış talepler etrafında* kitle mücadelelerini yükseltmeli, faşist saldırılara *kitle seferberliği*(abç) ve aktif kitle mücadelesi ile karşı koymalıdır." (HK, Sayı 92).

Faşizme karşı mücadelenin *bugünkü* görevleri açısından, bu anlayış katıksız bir revizyonist çizgiye tekabül etmektedir.

"Tekrarlamak gerekirse, bilimsel sosyalistler, bugün faşist saldırılar karşısında en geniş kesimleri somut hedefler etrafında harekete geçirecek kitlesel tepkiyi en yüksek boyutlara ulaştırıcı bir yol öneriyoruz. Faşizme karşı günümüz koşullarında böylesi bir mücadele biçiminden başkasının geçerli olmadığı hergün doğrulanmaktadır."

Bu son paragrafı bir önceki arasında herhangi bir fark var mıdır? Dikkatle inceleyin, aralarında hiç bir temel fark olmayan iki paragraftan ikincisini TİP'lilerin "Genç Öncü"sündeki "bireysel terörizm"i mahkum etmek üzere kaleme alınmış (tam HK'ya layık!) bir makaleden aktardık.

Evet, faşist güçlerin terör ve yıldırma politikaları karşısında nasıl bir mücadele çizgisi izlenmelidir sorusu karşısında HK'nın (TİP'li revizyonistlerle birlikte!) ileri sürdükleri budur: "*Kitleleri düzenli saflar şeklinde mücadeleye sokmak, öne çıkmış talepler (veya somut hedefler) etrafında kitle seferberliği...*"

Faşizme karşı mücadelenin bugünkü görevleri açısından sağ bir çizgiye tekabül eden bu anlayış yukarıda da değindiğimiz gibi EB, KSD ve DHB gibi birçok grup tarafından da sergilenen bir anlayıştır. Bu konuya ilişkin olarak aynı anlayışı DHB'ciler de şu biçimde belirtiyorlar.

"Bireysel terörizm yolunu tutan maceracılar da ters yoldan faşizme karşı mücadeleyi baltalamaktadırlar.."

"Faşizme karşı mücadelede *tek* (abç) etkili yolun kitlelerin aktif mücadelesi olduğu..."

"Faşizme karşı *tek* (abç) başarılı ve devrimci mücadele yolu halk kitlelerinin devrimci kitle mücadelesini geliştirmektedir..." (PDPY, Sayı 4, s. 98).

HK ve diğerlerince savunulan anlayışlardaki sağ çizginin, genel olarak mücadele biçimleri konusundaki sağ ve anti-markсист görüşlerden kaynaklandığına kuşku yoktur.

HK ve benzerleri kitle mücadeleleri deyince kitlelerin "*düzenli saflar halinde*" mücadeleye katılmalarını anlıyorlar. Onlara göre bir eylem çok sayıda kişi katılırsa kitle eylemi, az sayıda kişi katılırsa bireysel terörizm olur. Örneğin bir treni 3 kişi ile kaçırırsan bireysel terörizm ve maceracılık yapmış olursun. Aynı işi 100 kişi ile yaparsan da kitle eylemi yapmış olursun, herhalde? (Belki bu denli "*bütünlüklü*" teoriler savundukları ileri sürülemez ama, mücadele biçimleri üzerine TSİP'lilerden farklı bir şekilde düşünmedikleri kesindir).

Bir eylemi çok sayıdaki kişiler yapmış olsa bile, bu siyasal muhtevası itibariyle doğru bir eylem çizgisine ters düşen bir maceracılık sayılabilir. Buna karşılık az sayıda ve tek tek kişiler tarafından da yapılsa, (bugünkü koşullar açısından) eğer halkın faşizme karşı direniş mücadelesinin bir parçası ise, bireysel terörcülük ve maceracılık olarak değerlendirilemez. Önemli olan eylemin siyasal içeriğidir. Hangi *siyasetin* bir parçası olarak gündeme geldiğidir. Bu anlamda, tabii olduğu siyasetin doğru olup olmadığıdır, eylemin yarattığı siyasal sonuçlarıdır, halkın direniş gücünü artırıp artırmadığıdır, vb., vb.

Bu noktada HK ve benzerlerinin, bir takım küçük gruplar tarafından yapılan bazı silahlı eylemlere ilişkin, koyu bir provokasyon mantığı üzerine kurulu yorumlarla, abartılı değerlendirmelerde bulunarak kendi sağ anlayışlarını meşrulaştırmaya çalıştıkları; her türlü silahlı devrimci mücadele anlayışının (bireysel terörizmi lanetleme adına) reddini gündeme getirdikleri görülmektedir.

Bizim aceleci dediğimiz gruplardan birisi tarafından MHP İstanbul İl Başkanının öldürülmesi olayıyla ilgili olarak şöyle yazıyorlardı.

"Böyle bir 'eylem', tam da faşist cinayet mangalarının iyice köşeye sıkıştığı bir dönemde, egemen sınıfların imdadına yetişmiştir. . . ."

Son günlerde Kontr-gerilla ve MİT gibi resmi cinayet mangalarının bütün katliam ve tertipleri bir bir ortaya çıkmış, işkenceci katiller ve onların elebaşları yakayı ele vermişlerdi. Gazeteler her gün yakalanan MHP'li faşist katillerin resimleriyle dolup taşıyordu. . . ."

Ve faşist mihraklar arasındaki tepişme ve çatışmalar giderek yoğunlaşmaktaydı. Böyle bir dönemde sivil ve resmi faşist klikler saldırı ve cinayetlerini unutturmak (...) sıkıştıkları köşeden kurtulmak, kısacası durumu kendi lehlerine çevirmek istiyorlardı." (HK, Sayı 130).

Özetle, tam faşistlerin hesabı görülmek üzereyken (bu hesabı kim görecekti, nasıl görecekti, ayrı bir sorundur. Eşellerseniz, altından HK yazarlarının reformizmini çıkarırsınız) evet, *tam faşistlerin hesabı görülmek üzereyken maceracılar ortaya çıkıp onları kurtardı!* Burada yürütülen mantığın tartışmasını bir yana bırakalım. Bu gibi bir yaklaşımla ulaşılan sonuç, daima "*öncü savaşçı sadece bir safsa ve işçi sınıfına yabancı bir şeydir*" gibi ifadelerle devrimci bir mücadele anlayışına saldırılar ve küfürler olmaktadır.

"Kitlelerden koparak kendilerine öncü savaşçı diyen küçük burjuva aydınları umutsuzca maceracı eylemlere atılmakta ve onlar çoğu kere karşı devrimin basit birer aleti durumuna düşmektedirler." (HK, Sayı 130).

Ve yine aynı konuda alışılmış tekerlemelerin dolu olduğu bir başka yazıda şöyle deniyor:

"Ve işçi sınıfı ve halk kitlelerine dayanmayan, onları seferber etmeyen her eylem kaçınılmaz olarak hakim sınıfların provokasyon tuzaklarına yaramakta, devrime zarar vermektedir." (HK, Sayı 101).

HK yazarları, 12 Mart dönemi sonrasında yoğun bir şekilde işlenilmiş olan provokasyon teorilerinin etkisi altında kalmışlar, daha önce savundukları "sol" görüşleri terk ederek sağ-ekonomist bir çizgiyi benimsemişlerdir. Ve böyle bir kafa yapısıyla PDA'cilerin koltuğunun altına girmişler, uzun süre H.Sesi'ne baka baka yazılar yazmışlardır. Şimdi H.Sesi kapandı, TİKP'cilerden ayrıldılar, ama gene aynı kafa yapısıyla yazılar yazmaya devam ediyorlar. Bu sağ çizginin etkisi altında, bugün faşizme karşı mücadele konusunda en geri bir mücadele hattını savunmakta, halkın direniş mücadelesi çerçevesi içindeki aktif eylemleri ve taktik plandaki saldırıları reddetme noktasından uzaklaşmamaktadırlar. Oysa, faşist terör ve yıldırma politikaları karşısında bölgesel veya ülke çapındaki *etkin* direniş eylemlerinin çeşitli biçimlerinin örgütlenmesinde zorunludur. Devrimci halk güçlerinin savunma çizgisi taktik bir savunma çizgisi değil, stratejik bir savunma çizgisi olmak zorundadır; ve bu anlamda savunma çizgisine bağlı olan taktik saldırıları da içinde barındırması kaçınılmaz olan bir şeydir.

Böyle bir devrimci mücadele çizgisinin reddi için, bazı küçük gruplarca ortaya konulan silahlı eylemlerin zaman zaman neden olduğu olumsuz durumları öne sürmek saçma bir şeydir.

Bazı küçük grupların, ülke çapındaki merkezi ve doğru bir siyasete tabi olmayan, rasgele eylemler düzenledikleri doğrudur. Bunlar çoğu zaman devrimci mücadele açısından hiçbir yararı olmayan sonuçlar yaratırlar. Bazen olumlu bazen de olumsuz sonuçlar doğururlar. Bunlar bütünüyle olağandır.

"Silahlı mücadele anlayışının siyasal muhtevasını anlayamayan ve onun sadece *biçimsel* yanını görenlerin her eylem *biçiminin* içinde bulunulan koşullara bağımlı olarak farklı siyasi sonuçlar yaratabileceğini, önemli olanın eylemin (patlama, vs. gibi) biçimsel yanlarının değil, yaratacağı siyasi sonuçları olduğunu göremeyenlerin (...) kendilerini zaman zaman karşı devrim güçlerinin yanı başında bulmaları kaçınılmaz bir şeydir." (DY, Sayı 8).

Gene sadece bu türden gruplarca yapılan eylemler değil, devrimci hareketin örgütlenmesinin yetersizliği nedeniyle, birçok bölgede faşistlere karşı yürütülen mücadeleler, birçok yönden elverişsiz biçimlerde sürdürülmektedir.

Devrimci eylemlerin, devrimci güçler lehine sonuçlar yaratabilmesi için, içinde bulunulan somut siyasal koşulların, devrimci güçlerin ve karşı devrimci güçlerin somut konumlarının, halk kitlelerinin psikolojik durumlarının hesap edilmesi gerektiğinin söylenilmesi anlaşılabilir bir şeydir. Ama, bazı olumsuz durumları ve sonuçları şahit göstererek, doğru bir eylem çizgisinin, hem de burjuva liberallerine has suçlamalarla bütünüyle reddedilmesi, tümüyle saçma bir şeydir.

Başbakan Lenin, bu gibi bir tartışma içinde, soruna nasıl yaklaşıyor:

"Bu mücadelenin doğmasına yol açan tarihsel koşulların ne olduğunu anlayamayışımız yüzünden, onun zararlı yanlarını gidermede yetersiz kalyoruz. Oysa mücadele sürüyor. Güçlü iktisadi ve siyasal nedenler yüzünden bu mücadeleyi önmek, bizim gücümüz içerisinde değildir. (...) Moral bozukluğu yaratan gerilla savaşı değildir, ama *örgütlenmemiş*, düzensiz, parti-dışı gerilla eylemleridir. Biz, genelle eylemlerini suçlayarak, ona söverek bu *en tartışma götürmez moral bozukluğundan* birazcık olsun kendimizi kurtaramayız, çünkü suçlama ve sövme, derin iktisadi ve siyasal nedenlerden ötürü ortaya çıkmış bulunan bir olguyu, kesin olarak durdurmak gücünden yoksundur(...)"

"Böyle bir itiraz katıksız burjuva liberal bir itirazdır, marksist bir itiraz değildir; çünkü bir marksist, iç savaşa ya da onun biçimlerinden biri olan gerilla savaşına *genel olarak* anormal ve moral bozucu olarak bakamaz. Bir marksist, kendini sınıf mücadelesine dayandırır, toplumsal barışa değil. Belirli keskin siyasal ve iktisadi bunalım dönemlerinde, sınıf mücadelesi doğrudan bir iç savaş, yani toplumun iki kesiti arasındaki silahlı mücadeleye doğru gelişme gösterir. Böyle dönemde marksistler, iç savaşta yeni yerlerini almak zorundadırlar. İşsavaşın herhangi bir moral suçlaması, marksist açıdan keskin benimsenemez.

"Bir iç savaş döneminde, proletaryanın ideal partisi *savaşan* partidir. Bu kesinlikle itiraz götürmez. İç savaş açısından herhangi bir özel andaki iç savaşın özel bir biçiminin *elverişsizliğini* savunma ve tanıtılmanın olanağı kabul etmeye tamamen hazırsınız. *Askeri elverişsizlik* açısından farklı iç savaş biçimlerinin eleştirisini tümüyle kabul ediyoruz ve bu sorunda son sözü söylemesi gerekenin, her özel yöredeki sosyal-demokrasinin pratik işçilerinin olduğunu kesin olarak benimsiyoruz. Ama biz, marksizm ilkeleri adına, içsavaşın koşullarının bir tahlilinden, anarşizm, blankicilik ve terörizm konusundaki harcalem ve klişeleşmiş sözler yüzünden kaçınılmamasını istiyoruz." (Lenin, Gerilla Savaşı).

HK, DHB gibilerinin, EB, KSD gibilerine revizyonist-oportünist demekten çok hoşlandıkları görülüyor.

Ama faşizme karşı mücadele görevleri karşısında onların söylediklerini sadece sosyal emperyalizm-sosyal faşizm safsatalarıyla süsleyerek tekrar edip durduktan sonra onlara "*revizyonist*" gibi suçlamalar yönelmek haksızlık değil midir?

HK'cılar, bir zamanlar "*faşizmin tirmanı*" "*revizyonist teorisini*" savunuyorlardı. Daha sonra bu görüşlerinin hatalı olduğunu kabul ederek özeleştiri yapmışlardı. Faşizme karşı mücadele biçimleri açısından ise o zamanki savundukları görüşlerini aynen savunmaya devam etmişlerdir. Bize göre, HK dergisi idarecileri, tipki faşizmin tirmanı teorisini reddederken yaptıkları gibi; bir anket de faşizme karşı mücadele görevleri konusunda düzenleyerek, bu konudaki sağ-revizyonist görüşlerini düzeltmelidirler.

AEP ve İZLEYİCİLERİ CEPHESİNDEKİ SON GELİŞMELER ÜZERİNE...

AEP ve ardından Türkiye'deki izleyicileri "Üç Dünya Teorisi"ni eleştirmeye başladıklarında Devrimci Yol şu değerlendirmeleri yapmıştı:

"Gerek AEP, gerekse ülkemizdeki AEP izleyicileri, ÇKP'nin 'Üç Dünya' siyasetine veriyansın eleştiriler düzüyorlar: 'Üç Dünya teorisi sınıf işbirlikçiliğidir', 'Üç Dünya, devrime ihanettir, anti-leninizmdir', vb. Yöneltilen eleştirilerin tümü, hiç tereddütsüz, ÇKP'nin revizyonist bir çizgiyi savunmakta ve izlemekte olduğundan başka bir anlama gelmez ve bilindiği gibi ÇKP bu revizyonist çizgiyi 1970'lerden bu yana uygulamaktadır. Oysa, yine hem AEP, hem de ülkemizdeki yeni izleyicileri, revizyonizmin iktidara gelmesinin burjuvazinin iktidara gelmesi demek olduğunu, partinin revizyonist bir çizgi izlemeye başlaması ile birlikte, o ülkenin kapitalist-emperyalist bir ülke olduğunu, SSCB'nin bu şekilde sosyal emperyalist bir ülke haline geldiğini ileri sürüyorlardı. Sosyal emperyalizm teorilerinin temel mantığı budur. Eğer hem bu mantığın doğru olduğunu, hem de ÇKP'nin 1970'lerden beri revizyonist olduğunu kabul ediyorsanız, bu mantığın zorunlu bir sonucu ÇKP'nin sosyal emperyalist bir ülke olduğunu kabul etmektir. ÇHC'nde bugün tıpkı 1956'da Krucsev'in 'bir komplo' ile iktidara geldiği gibi, burjuvazi (şu revizyonist burjuvazi!) iktidarı gasbetmiş, Çin halkını aldatarak sosyalist Çin'i sosyal emperyalist bir ülke haline getirmiştir. Üstelik bu konuda dış politikada bol miktarda 'kanıt' da elde edilebilir. İçerde de sınıf ayrıcalıklarına ilişkin, ücret farklılıklarına, özel mülkiyete ilişkin gene bolca 'kanıt' bulunabilir! Çok mu saçma? Ama bu mantığı siz SSCB için uyguluyorsunuz!

"Gerek ÇKP'nin, gerekse AEP'nin sosyal emperyalizm teorilerindeki çıkış mantığını reddetmedikten sonra, bugün ÇKP'ye (ve 'üç dünya' teorisine!) yöneltilen eleştirilerin varacağı zorunlu sonuç (eğer tutarlı olmak diye ihtiyaç varsa tabii!) Çin'in de sosyal emperyalist olduğunu ilanıdan başka birşey olamaz! (...)

"İstedikimiz, Çin'i de içine alan bir çözümlenme ile 'Kahrolsun üç süper devlet' deme kolaycılığını göstermek zorunda kalmadan, 'üç dünya teorisi'ni dayandığı 'sosyal emperyalizm' safyatları ile birlikte reddederek ve onu süyölen mantığı reddederek Türkiye'de yaşanan anti-faşist devrimci mücadelede yer almanız." (Devrimci Yol, sayı 13, 15 Ocak 1978)

Çin Halk Cumhuriyeti'nin 7 Temmuz 1978'de Amavutluk'a yaptığı her türlü yardımı kesip AEP ile olan bağlarını tümünden koparmasından sonra, AEP'nin ÇKP'ye doğrudan yönettiği eleştiriler giderek hızlanmış ve bu eleştirilerde önemli değişiklikler görülmeye başlanmıştır. AEP, Çin'i emperyalist ilan etmiş, Mao'yu da içerecek biçimde tüm bir ÇKP tarihinin ve Çin devriminin "eleştirisi"ne yönelmiştir.

Ülkemizde "Mao Zedung düşüncesi"nin savunuculuğu konusunda önceleri birbirleriyle yarışan "siyaset"ler (TİKP dışındakiler) AEP'nin "Üç Dünya Teorisi"ni eleştirilmesiyle bir şaşkınlık evresine girmişler, daha sonra AEP ve Enver Hoca savunuculuğu konusunda birbirleriyle yarışmaya başlamışlardır. Böylece renkli bir circuna ortaya çıkmıştır.

Kimileri Çin'de kapitalizmin restorasyonundan bahsederken, kimileri de Çin'de sosyalizmin inşasına yönelik bir politikanın hiç bir zaman uygulanmadığını ve

baştan beri kapitalizmi egemen kılmaya yönelik bir politikanın izlendiğini savunmaya başlamışlardır. Aslında Marksizm-Leninizm adına sürdürülen bu kaba acıklı güldürünün ardında yatan şey, bu "siyaset"lerin bilimsel ve devrimci dünya görüşünden, Marksizm-Leninizmden uzak küçük burjuva dar kafalılıklarıdır.

AEP MARKSİST-LENİNİST POLİTİKALAR DEĞİL, KENDİ DAR, ULUSAL ÇIKARLARINI ÖN PLANA ÇIKARAN POLİTİKALAR SAVUNMAKTADIR

AEP, "ÜDT"ni eleştirmeye başlayınca, Çin Amavutluk'a yaptığı her türlü askeri, ekonomik ve politik yardımı kesmiş, bunun üzerine AEP şiddetle anti-ÇKP bir tutum içine girmiş ve işi Çin'i emperyalist bir ülke olarak nitelemeye kadar varmıştır.

Bu tutum küçük burjuva milliyetçi eğilimlerin etkisi ve ulusal çıkarların ön plana çıkarılmasıyla oluşan tepkici bir tavır olmakla beraber, AEP bu tavrını Marksizm-Leninizm laflarıyla meşrulaştırmaya, Marksist-Leninist bir politika olarak sunmaya gayret göstermektedir.

AEP, bugün ÇKP'ye ve Çin'e karşı aldığı tutumu ideolojik olarak meşrulaştırmaya çalışırken, mekanik, vulger Marksizme özgü bir bakış açısı sergiliyor. Bu şimdiye kadar, ÇKP dahil tüm "SET" savunucularında görülen, "revizyonizm burjuva ideolojisi"dir; öyleyse revizyonistler burjuvalardır; dolayısıyla revizyonistlerin egemen olduğu, yönetimde bulunduğu yerde burjuva diktatörlükleri vardır, kapitalizm vardır" diyen; birbirine yakın ve birbirine dönüşen şeyler (ve olgular) arasındaki ayırım çizgilerini yok sayıp, son tahlilde aynı olan şeyleri basitçe ve doğrudan özdeşleştirerek, şeyler arasındaki farklılıkları görmezden gelen sofizme özgü, Marksizmin yöntemine tümüyle aykırı bir bakış açısıdır. AEP, Çin'e karşı aldığı kesin karşıtavır çok kısa bir sürede meşrulaştırmak, kendi tavrına ideolojik bir temel yaratmak istiyor. Bunun için, Sovyetler'e ilişkin söylediği gibi Çin'de de kapitalizmin restorasyonundan bahsetmek yerine; çok daha kestirme bir yol seçerek, doğrudan doğruya, Çin'de bugün zaten kapitalizmin olduğunu ileri sürmüştür. Bu tür görüşler ileri süren AEP'nin dünyaya bakış yöntemi, mantığı ÇKP'ninkinden tümüyle farklıdır. Marksizmin sınıfsal çözümlenmelerine kıtten aykırı düşen bu bakış yöntemi AEP önderlerinin son makalelerinden birinde, revizyonizm konusunda ileri sürdükleri görüşlerde açıkça görülmektedir. Söz konusu makalede revizyonizme ilişkin olarak şunlar söylenmektedir:

"Bugün revizyonizmin bir niteliği, onun iktidardaki revizyonizm gibi geniş bir şekilde yaygınlaşmasıdır. Revizyonistlerin iktidarda buldukları ülkelerde ekonomik yapı, şimdi tamamen kapitalisttir. Üst yapı ise, yapıştırılan etiketlerden bağımsız olarak özde ve muhtevada tipik burjuvadır. Böylece bu ülkeler, kapitalist dünya zincirinin halkası haline gelmişlerdir." (AEP, MK üyesi Fikret Şehu, "Modern Revizyonizmin Bütün Akımlarına Karşı Mücadele", Halkın Kurtuluşu, sayı 131)

AEP, ÇKP devlet başkanı Hua Guo Feng'in Eylül ayı başında Balkan ülkelerine yaptığı gezi sırasında Zeri i Populit'in bir makalesinde (Halkın Kurtuluşu, sayı 127) Çin'i, ilk kez, emperyalist bir ülke olarak

nitelemiştir:

"Şimdiki Çin yönetiminin, açıkça belirlenmiş olan ve pratikte tutarlılıkla uygulanan yalnızca bir tek siyaseti vardır. Bu siyaset, tipik emperyalist ve süper devlet siyasetidir, savaş kısıktırcısı ve dünya egemenliği peşinde koşan bir siyasettir.

"Bu nedenle, Avrupa'yı ateşe atmak isteyen Çin emperyalizminin planları, kendi hegemonyacı çıkarları uğruna Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletleri arasında bir savaş kısıktırma çabaları gerçekleşmez."

Çin'i önce emperyalist ilan eden AEP için bu iddiasına ideolojik temel hazır. AEP'nin, bütün "SET" savunucuları gibi, revizyonizmi doğrudan burjuva ideolojisi sayan bir anlayış terketmeyerek, sadece bu anlayışın sonuçlarından bir tanesi olan "ÜDT"ni reddettiği zaman, aynı anlayış ile ÇKP'yi bir burjuva partisi, Çin'i de emperyalist ilan etmesi "kolay" bir işti. AEP MK Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsü toplanarak "revizyonizmin her türüne karşı savaş açan"(!) tezler oluşturdu. Daha sonra bizim AEP yanlısı basında da yer alan bu tezler şu görüşlere yer veriyordu:

"Son zamanlarda sahneye açıkça ortaya çıkan, fakat aslında derin köklere sahip olan anti-Marksist bir akım olan Çin Revizyonizmi bugün devrim ve sosyalizm davası için, halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı için büyük bir tehlike teşkil etmektedir. (...) Çinli revizyonistlerin ideoloji platformlarının tamamı, Marksizm-Leninizmin temel meseleleriyle ve her ülke çerçevesinde ve uluslararası ölçüde devrim ve sosyalizm sorunuyla ilgili olarak propagandasını yaptıkları bütün tezler baştan sona anti-Marksist ve karşı-devrimcidir. (...) Nitekim Çin'de gerek Çin devrimi sırasında, gerekse devrimden sonra Çin yönetiminin tavrı hem teoride hem de pratikte liberalizm ve sınıf mücadelesinin işçi sınıfı yararına yürütülmesinden yana olumsuzdur. Bunun yerine teoride proletaryanın hakim rolünü inkar eden ve Marksizm-Leninizmden sapma olan 'köy ve şehri kurtarmalıdır' şeklindeki tezi vazetmiştir, pratikte ise öyle bir şekilde hareket etmiştir ki, küçük burjuvazi devrimde hakim role sahip olmuştur. Devrimden sonra ise revizyonist Çin yönetimi sınıf uzlaşmacılığı ve sınıf olarak burjuvazinin varlığına izin verme çizgisini izlemiş ve Enver Hoca yoldaşın belirttiği gibi, sömürücü sınıflara karşı hoşgörülü ve oportünist tutum takınmış, pratikte de devlet iktidarını onlarla paylaşmıştır. Çin revizyonistleri hiçbir zaman gerçek bir proletarya partisi olan Leninist tipte bir partinin bölünmez, önder rolünden yana olmuştur." (Fikret Şehu, "Modern Revizyonizmin Bütün Akımlarına Karşı Mücadele", D.Halkın Yolu).

AEP bu görüşleriyle, altından kolay kolay kalkamayacağı çamlar devirmektedir. Bir kalem darbesiyle, Çin devrimini bir burjuva devrimi, ÇKP'yi bütün tarihi boyunca bir burjuva partisi olarak ilan etmektedir. AEP yöneticileri, Marksist bir yöntemle sahip olmayanların nasıl bir kutuptan diğer bir kutuba doğru kolayca ve pervasızca geçebileceklerini kanıtıyorlar.

AEP ile, onun Çin devrimine, ÇKP'ye ve halk savaşına ilişkin bugün ileri sürdüğü iddialarını tartışmak oldukça güçtür. Çünkü AEP, ÇKP'nin bütün tarihi boyunca bir burjuva partisi olduğunu, Çin'de ta başından beri kapitalizmin inşa edilmeye çalışıldığını ve Çin'in de bugün kapitalist (hatta emperyalist!) bir ülke olduğunu ile-

ri sürerken hiçbir bilimsel kanıt ileri sürmemek ve üzerinde tartışılabilir bir teorik tahlil getirmemektedir. Bütün "SET" savunucularının yaptığı gibi bu konuda da hamasi bir ajitasyondan ileri gidememektedir.

AEP bütün bu iddialarıyla Çin proleter devrimini, onun Marksizm-Leninizme Milli Demokratik Devrim, halk savaşı ve benzeri konularda yaptığı katkıları tümüyle inkar etmektedir. Yıllardır Çin devrimine ilişkin tartışmalar sürerken bu konuda hiç birşey söylemeyen AEP bugün kalkıp, Çin devriminin önemini ve katkılarını tümünden reddeden modern revizyonistlerin ileri sürdükleri tezlerin sonuçlarını aynen tekrarlamaya başlamıştır. AEP, Çin'li devrimcilerin "kır şehri kurtarı" biçiminde formüle ettikleri halk savaşı stratejisini ve uluslararası düzeyde bugün ulusal ve halk kurtuluş savaşlarının dünya devriminin gelişiminde oynadıkları etkin role ilişkin görüşlerini eleştirerek modern revizyonistlerle aynı saflarda buluşmaktadır.

AEP, "[ÇKP yönetimi] teoride proletaryanın hakim rolünü inkar eden ve Marksizm-Leninizmden sapma olan 'köy şehri kurtarmalıdır' tezi vazetmiştir" diyerek Çin devriminin şahsında halk savaşı anlayışını reddetmeye yönelmektedir.* Sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki devrimci mücadelenin gelişiminde kırsal alanların belirleyici olduğu, köylülüğün proletarya partisinin öncülüğünde temel güç olarak devrime katılacağı ve iktidarın uzun süreli bir halk savaşı yoluyla parça parça ele geçirilebileceği gibi devrimci görüşler reddedilmektedir.

AEP, ayrıca, "kır şehri kurtarmaz" diyerek ulusal ve halk kurtuluş savaşlarının dünya devriminin gelişiminde bugün için belirleyici önemini de reddetmektedir. Bunu yaparken de demagojik ifadelerle başvurmaktadır:

"Marks, Engels, Lenin ve Stalin, sömürge ülkelerde kurtuluş mücadeleleri ile Avrupa'da proleter devrim arasındaki bağları görüp doğru bir şekilde açıklamışlardır. Onlar, milli demokratik ve anti-emperyalist devrimlerde proletaryanın hegemonyası ve yönetiminin gerekliliğinden çok söz etmişlerdir. Fakat onlar, köyün şehri kurtaracağını, Polonya'nın Rus veya Alman proletaryasını, İrlanda'lının İngiltere'yi Afrika'lının Avrupa'nın işçilerini kurtaracaklarını asla vaaz etmemişlerdir" (HK, sayı 132).

Bilindiği gibi, "dünya devriminin geneldeki gelişimi dünyanın kırlarından dünyanın şehirlerine doğru olacaktır" tespiti ile anlatılmak istenen, dünya devriminin odağının bugün esas olarak sömürge, yarı sömürge ülkeler olduğudur. AEP son derece demagojik ifadeler, zorlamalar ve çarpılmalarla işte bu devrimci görüşleri savunulamayacak biçime sokmakta ve ardından ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin önemini küçümseyen yıllanmış modern revizyonist tezlerle sarılmaktadır.

Ayrıca AEP yöneticileri, bugün ileri sürdükleri yeni tezler ışığında kendi geçmişlerini de bize açıklamak durumundadırlar. Yıllardır, ÇKP'yi uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve dünya proleter devriminin merkezi önder gücü olarak tanıyan ve tanıtan AEP, bugün hiçbir özdeleştirmesi yapmadan ÇKP'nin uzun dönemden beri revizyonist bir burjuva partisi olduğunu ileri sürebilmektedir. AEP, siyasal olarak o denli tutarsız davranmıştır ki, bugün tüm bir geçmişle revizyonist ilan etmeye yöneldiği ÇKP'yi ve dolayısıyla onun önderi Mao'yu, bundan daha iki yıl önce,

IMF darboğazındaki PERU

Türkiye'de IMF'nin dayattığı tedbirler bir bir uygulamaya sokulurken, "bu tedbirler tümüyle uygulanırsa, ekonomi krizden kurtulur/kurtulmaz ya da 'demokrasi' yaşamaya devam eder/ tümden yıkılır" gibi tartışmalar alabildiğine sürerken, bir başka geri bıraktırmış ülkedeki, Peru'daki son yıllardaki gelişmeler oldukça öğretici olmaktadır.

1975'lerde IMF'nin kısılcasına giren Peru, son bir yıldır genel grevlerin, öğrenci boykotlarının, geniş emekçi halk kesimlerini sarsan kitle eylemlerinin ve çatışmaların birbirini izlediği, "sol" maskeli askeri hükümetin sık sık açık baskı uygulamalarına giriştiği bir ülke oldu. Askeri hükümetin, siyasi istikrarsızlığı bir ölçüde önlemek, kitlelerin mücadelesini geriletebilmek için gündeme getirdiği Haziran seçimlerine rağmen kitle eylemleri azalmadı, tam tersine arttı. Şimdi Peru egemen sınıfları ya "sağcı bir sivil hükümet ya da Şili tipi bir askeri darbe" kavaşındalar.

IMF MÜDAHALESİ PERU HALKINA AÇLIK VE ZULÜMDEN BAŞKA BİRŞEY GETİRMEDİ

Peru ekonomisinin emperyalizmin doğrudan denetimi altına girmesinin koşullarını yaratan IMF'nin "kemerleri sıkma" politikası, 68'den bu yana derinleşen ekonomik krize çözüm getiremez, tam tersine çözümsüzlüğü artırırken, aynı zamanda, General Morales Bermudez'in başkanlığındaki "devrimci" askeri hükümeti bir kat daha çaresiz kılmaktadır.

IMF programının ilk bölümü geçen yıl uygulamaya konduğunda, halkın tükettiği ithal mal besinlere yapılan devlet desteği kesilerek Peru halkı açlığa mahkum edilmişti. Bunun ardından gelen devalüasyon ve ücretlerin dondurulmasıyla iyice yükselen fiyatlar, geniş işçi ve köylü kesimleri için yaşamı dayanılmaz hale getirirken küçük burjuvazinin büyük bölümü hızla yoksullaşıyordu.

Derinleşen ekonomik kriz bir yandan halkın muhalefeti artırırken, diğer yandan da egemen sınıflar ittifakının iç çelişkilerini yoğunlaştırıyordu. Bu çelişkiler yerli ve yabancı sermayenin bütün kesimlerinin temsilcisi olduğunu ileri süren Union de Empresarios Privados del Peru'nun oluşturulmasında karşılaşılan zorluklarda kendisini belli ediyordu.

Bu yeni sermaye örgütünün, grevleri kırma, siyasi baskıları artırma ve Peru işçilerinin üç nesil boyu kazandığı sendikal hak ve özgürlükleri ortadan kaldırma kampanyasında sağlayabildiği birlik, burjuvazinin iç çelişkilerini gizlemeye çalışmaktan başka bir işe yaramıyor. Egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkiler, özellikle, ekonomik krizin çözümü konusundaki yaklaşımlarındaki farklılıklarda dışarıya yansıyor.

Yerli sanayicilerin çoğu IMF'nin önerilerine göre davranırlarsa iflas etmekten kurtulamayacaklar gibi görünüyor.

Geçen Aralık'tan bu yana, küçük maden işletmelerinden bazıları kapanırken, And dağları bölgesinde ülkenin en büyük kumaş fabrikalarından biri, 1200 kadın işçinin işine son veriyordu. Yabancı firmaların bu fırtınadan daha az zarar görmesine rağmen, IMF'nin sanayiye sağlanan devlet desteğinin kaldırılması önerisine çoğu yabancı firma bile karşı çıkmaktadır.

1977'den bu yana çeşitli biçimlerdeki direnişleriyle hükümetin "sol" görünümünü parçalayan Peru emekçi halkı karşısında, yönetimdeki generaller, bir yandan ardi ardına baskı tedbirleri getirir ve uygularken, diğer yandan zaman zaman geri adım atmakta ve ülke çapında bir başkaldırıya yol açma korkusuyla IMF direktiflerini uygulamada kararsızlık göstermektedirler.

EMPERYALİZMİN IMF AĞINA NASIL DÜŞÜLDÜ?

Egemen sınıfların, derinleşen iç çelişkileri nedeniyle 1960'larda yaşanan toplumsal krizi çözememeleri, 1968'de General Juan Velasco Alvarado'nun önderliğindeki bir darbeyle askeri bir hükümetin kurulmasına neden olmuştur. Egemen sınıflar adına hem krizi çözmek, hem de güçlü bir devrimci harekete dönüşmesi muhtemel olan köylü hareketini "reform"larla önlemek görevini üstlenerek yönetimi devralan askeri hükümetle birlikte Peru sınıflar mücadelesinde yeni bir döneme giriliyordu.

Tarım reformu, sanayinin reorganizasyonu, balıkçılığın, bankaların ve ticaretin belli ölçülerde millileştirilmesi ve dış politikada yansızlık programıyla yönetime gelen Velasco askeri hükümeti, bütün "sol" görünümüne rağmen, egemen sınıflar ittifakının iç çelişkilerini tekelleri sanayi burjuvazisi lehine çözmeye ve "sanayileşmenin yeniden örgütlenmesi ve hızlandırılması" adı altında emperyalizme (özellikle Amerikan emperyalizmine) olan bağımlılık ilişkilerini, yeni bir biçim altında sürdüren bir dönemi başlatmaya yöneldi.

Velasco hükümeti öncelikle Standart Oil of New Jersey'in sahip olduğu International Petroleum Co. adlı petrol, Cerro de Pasco Corp. ve Marcone Mining gibi dev maden şirketlerini millileştirirken, 1969'da toprak reformu, işyerlerinde işçi denetiminin artırılması gibi reformlara girişti.

1969'da başlatılan tarım reformu her ne kadar feodalizme özgü tarım işletmelerini büyük ölçüde tasfiye etmiş ve tarımda kooperatifleşmeye yönelmişse de, tarım sektörüne yapılan bu müdahale yoksul köylülüğün toprak sorununu çözememiş, sadece tarımda kapitalistleşmeyi hızlandırmaktan öteye geçememiştir. Üstelik tarım reformu, egemen sınıfların yedeğinde bir orta köylülük yaratmıştır. Hakim sınıflar böylece, tarım reformunun kapsamının genişletilmesine karşı çıkan bir yeni toprak sahibi köylülük kesimi yaratarak, halkın mücadelesini bölmeyi de sağlamışlardır.

Kollektif çiftliklerin kurulması için oluşturulan fonlar, pamuk ve şeker gibi ihracata yönelik ürünlerin üretimi için kullanılmış, yoksul köylülere destekleme politikası giderek yozlaşmıştır.

İşte bu koşullarda, askeri hükümetin sadık bir müttefiki olan PKP (Peru Komünist Partisi) ve modern revizyonizm, Peru'daki bu gelişmeleri "devrim" olarak niteliyor, devrimin ancak ve ancak örgütlü halk kitlelerinin mücadelesinin eseri olacağını gözardı ediyordu. Bu arada 11 Eylül 1973'de bastırılan sağ bir darbe dışında, reformlara karşı toplu bir harekete geçmeyen Peru sağ, 74'lere geldiğinde Şili'deki faşist darbeyi örnek göstererek, sermaye basını aracılığıyla Peru'ya "bir Pinochet aradıkları" nı ilan ediyordu.

Kısa bir ömür olan "Peru devrimi" sırasında tüm suskunluklarına rağmen giderek gerici güçler Peru'nun içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi atmosfer içinde, ABD emperyalizminin ülkedeki sesinin daha da gürleşmesi için mücadele ediyorlardı.

1968'de başlayan Peru "devrimi"nin(!) başlangıcından yedi yıl sonra, Ağustos 1975'de General Morales Bermudez'in önderliğinde girişilen bir darbeyle Velasco başkanlıktan alınmıştır.

Ve kısa bir süre içinde, yönetimin bütün kademelerinden diğer radikal subaylar da uzaklaştırılmıştır. Velasco hükümetinin gerçekleştirdiği tüm reformlar yozlaştırılmış, millileştirilen yabancı şirketlere yeniden faaliyet izni verilmiştir.

Bu sırada, Valesco döneminde planlanan petrol üretimi artışının gerçekleşmemesi (bir devlet şirketi olan) Petroperu ve yabancı şirketlerde hayal kırıklığı yaratırken, ülkenin dış ödemeler dengesindeki açığın daha da büyümesine neden olmuştur.

Ekonomik kriz giderek derinleşirken askeri hükümet, 3.7 milyar dolarlık dış borcun ödeme zamanı gelen faizlerini ödeyebilme için acilen gerekli olan 200 milyon dolar parayı temin edebilmek için ekonominin sürekli denetimini Chase Manhattan, First National City Bank, Bank of America, Morgan ve Wells Fargo gibi uluslararası Amerikan bankalarının oluşturduğu bir konsorsiyuma veriyordu. IMF'nin devreye girmesinden o gün için kaçınan generaller, gerçekte, bankalar konsorsiyumunun IMF'ye davetiye çıkarmakta olduğunun farkında değillerdi.

Aynı günlerde Morales hükümeti tarafından ödemeler dengesi açığını düzeltmek amacıyla %44 oranında bir devalüasyon yapılmış, ücretler dondurulmuş, yoksul köylülere verilen krediler kesilmiştir. Bütün bu uygulamalara emekçi halk kitleleri tepki göstermeye başlayınca grevler yasaklanmış, sendika liderlerinin tutuklanmasına başlanmış, ilerici basın susturulmuştur. Halkın sınırlı direnişini tümden kırmak için 1976 Temmuz'unda olağanüstü durum ilan edilmiş, temel hak ve özgürlükler rafa kaldırılmış, PKP dışındaki bütün sol örgütler faaliyetten men edilmiş, hükümet aleyhtan işçi ve köylü gösterilerine devlet terörüyle cevap verilmiştir.

1976 yılı ortalarına gelindiğinde hükümet bankalar konsorsiyumunun da dayattığı IMF ile emperyalizmin ülke ekonomisini doğrudan denetlemesine izin vere teslimiyet görüşmelerine başlamak zorda kaldı.

1977 yazında, askeri hükümetin IMF direktiflerine boyun eğerek gündeme tirdiği iktisadi politikalar ve tüm arsal hakları askıya alan baskı uygulamalarına karşı muhalefet yeniden yaygınlaştı. PKP ve onun etkin olduğu CGTP (Genel İşçi Konfederasyonu) bütün bu karşısında sessiz kalırken 1965'ler sürecinde kurulmuş ve hızla, değişik kesimleri üzerinde denetim kurmuş VR (Vanguardia Revolucionaria/Devrim Öncüleri), DKP (Devrimci Komünist Parti) gibi örgütler kitleleri askeri müdahalelere karşı seferber etmek için çalıştılar. Kitle gösterilerinin Güney Andların eteklerinde yaygınlaşmasıyla birlikte 1977 Haziran'ında, PKP'nin tabanındaki işçiler ve öğrenciler askeri hükümeti karşı militan mücadeleye katılmaya başladılar. Aynı anda, değişik dev gruplar taktik bir eylem birliğine geçerek 19-20 Temmuz tarihlerinde 48 saatli genel grev çağrısında bulundular. Kenanbanında bu eyleme katılmalar oldu. Gören PKP yönetimi genel grev ulus düzeyinde destekleme kararını aldının üzerine, genel grevin yürütülmesine PKP'nin etkin olduğu CGTP ve sol kesimlerinin egemen olduğu senaryolar, "Birleşik Mücadele Platformu" turdular.

1977 GENEL GREVİNDEN 78 GENEL SEÇİMLER SONRASINA

Eski bir parti olan PKP, uluslararası dem revizyonizmin tipik örnekleri biridir. PKP, geçmişte, köylü ayaklanmalarının yaygın bir biçimde görüldüğü sonrası döneminde bile, sömürge, yarı sömürge ülkelerde köylülüğün devrim tansiyelini küçümsemişti. Bu dönem özellikle kır gerillasına ağırlık tanıyan örgütler ortaya çıkmıştır. Gerçekten M-L parti örgütlenmesi yaratamayan örgütler (MIR, Ulusal Kurtuluş Örgütü vb.) çok büyük kayıplar verip, yer yaşamışlar, kimileri ortadan kalkmıştır. Bu örgütler kırdaki mücadeleyi süren kentlerdeki mücadeleyi küçümseyen, işçi sınıfını ve CGTP gibi yığılmalı köklü bir sendikal örgütlenmeyi revizyonist PKP'ye bırakmışlardır. Ama 1977 sonrasında kurulan VR, DKP gibi örgütler ve özellikle VR, toplumun bütün kesimleri içinde derinlemesine bir örgütlenme girmişlerdi. Devrimci bir örgütlenmenin VR, ilk elde Köylüler Konfederasyonu yönetimine gelmiş, daha sonra öğrenciler ve öğretmenler arasında ve maden işçileri arasında etkinlik kazanmış sendikalarında etkinlik kazanmıştı. Arada askeri hükümetin açmazları ve çelişkileri arttıkça bir yandan emekçi halk kitleleri ve özellikle işçiler, derek radikalleşmekte; giderek sayıca askeri hükümetleri desteklemeyen revizyonist PKP daha da yozlaşmakta, böylece PKP dışındaki dev hareketler gelişmektedirler. Peru sınıflar mücadelesinde yeni bir döneme girilmiştir.